

செந்தமிழ்நூல்கள்

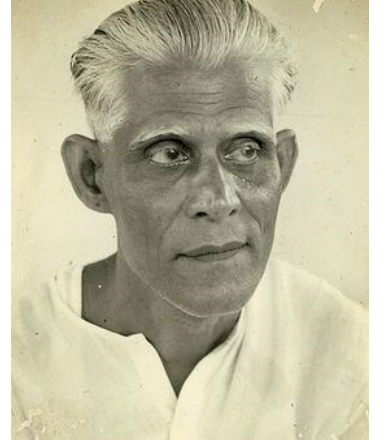
108

ISBN:978-81-687469-5-4

பகுப்பும் தொகுப்பும்
முனைவர் சு இராமலிங்கம்

பி எஸ் இராமையா

NSR 100 Educational Trust

[An ISO 9001 - 2015 Certified]

AD-13, 5th Street, Anna Nagar West, Chennai - 600 040

www.nasubbureddiar100.in

அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகம் ANNA CENTENARY LIBRARY

DIRECTORATE OF PUBLIC LIBRARIES SCHOOL EDUCATION DEPARTMENT

https://www.annacentenarylibrary.org/pages/view/86.%20%E0%AE%AA%E0%AE%BF.%E0%AE%8E%E0%AE%B8%E0%AF%8D.%E0%AE%87%E0%AE%B0%E0%AE%BE%E0%AE%AE%E0%AF%88%E0%AE%AF%E0%AE%BE_1905

செந்தமிழ்சிற்பிகள்

பி. எஸ். இராமையா (1905 - 1983)

அறிமுகம்

பி. எஸ். இராமையா (மார்ச் 24, 1905 - மே 18, 1983) தமிழகத்தைச் சேர்ந்த ஓர் எழுத்தாளர் ஆவார். பல சிறுகதைகள், புதினங்கள், நாடகங்கள் எழுதியுள்ளார். மணிக்கொடி கால எழுத்தாளர் எனப் போற்றப்படுகிறார். இவர் பல திரைப்படங்களுக்கு கதை உரையாடலை எழுதியும், சில படங்களை இயக்கியுமுள்ளார்.

தமிழ்நாட்டில் வத்தலகுண்டு என்ற ஊரைச் சேர்ந்த சுப்பிரமணிய ஐயர் - மீனாட்சியம்மாள் தம்பதிக்கு கடைசி மகனாக இராமையா பிறந்தார். படிப்பில் ஆர்வம் கொண்ட இராமையா, வாரச் சாப்பாடு சாப்பிட்டும், உபகாரச் சம்பளம் பெற்றும் நான்காவது படிவம் வரையில் படித்தார். திருச்சியில் ஒரு புடவைக்கடையில் வேலை கிடைத்தது. பிறகு கடலூரில் சிறு சிறு பணிகள் செய்தார். அதுவும் ஒத்துவராமல், மீண்டும் சென்னைக்குத் திரும்பி பற்பல இடங்களில்

பணியாற்றி, ஆர்ய பவன் உணவுச்சாலையில் உணவு பரிமாறும் வேலையில் சேர்ந்தார்.

எழுத்துலகில்

"ஜயபாரதி" இதழில் உதவி ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். மணிக்கொடி இதழுக்குத் தொடர்ந்து எழுதினார். மணிக்கொடிக்கு விளம்பரம் சேகரித்துக் கொடுக்கும் பணியிலும் இறங்கினார். பல சிறுகதைகளை எழுதினார். இவர் மணிக்கொடி இயக்கத்தைப் பற்றி எழுதிய "மணிக்கொடி காலம்" என்ற இலக்கிய வரலாறு புத்தகத்திற்கு 1982ம் ஆண்டிற்கான சாகித்திய அகாதமி விருது வழங்கப்பட்டது.

திரைப்படத் துறையில்

"மணிக்கொடி"யிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட பின்னர் திரைப்படத் துறையில் கவனம் செலுத்தினார். நாடகம் எழுதினார். 1943 இல் குபேர குசேலா என்ற திரைப்படத்தை ஆர். எஸ். மணியுடன் இணைந்து தயாரித்தார். திரைத் துறையில் இருந்தாலும், தொடர்ந்து அவர் ஆனந்த விகடன், தினமணி கதிர், குழுதம் பத்திரிகைகளில் வாராவாரம் கதைகள் எழுதி வந்தார். 1957இல் "பிரசிடென்ட் பஞ்சாட்சரம்" என்ற நாடகம் எழுதினார். அந்த நாடகம், திரைப்படமாகவும் எடுக்கப்பட்டு பெரும் வெற்றிகண்டது. "போலீஸ்காரன் மகள்" என்ற நாடகம், மேடையில் வெகுவாகப் பாராட்டப்பட்டது. இந்த நாடகமும் திரைப்படமாக எடுக்கப்பட்டது.

(☺)(☺) ௨௨௨௨௨௨௨௨௨௨௨௨ (☺)(☺)

பி.எஸ்.ராமையா

300 சிறுகதைகள் எழுதிய கவனிக்கப்படாத படைப்பாளி!

<https://brahminsforsociety.com/tamil/2018/02/08/ps-ramayia/>

மேடையேறி பேசுகிறவனுக்குக் கிடைக்கும் மரியாதை, அந்த மேடையை அமைத்தவனுக்குக் கிடைப்பதில்லை... அவனும் ஒரு பேச்சாளனாகவே இருந்தாலும். அந்தக் கதைதான் எழுத்தாளர் பி.எஸ்.ராமையாவுக்கு நிகழ்ந்தது. மணிக்கொடி பத்திரிகைதான் நாம் குறிப்பிடும் மேடை.

300-க்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகள் எழுதியிருந்தாலும் அவர் இலக்கிய உலகத்தில் மறக்கப்பட்ட மனிதராகவே இருந்தார். மணிக்கொடி பத்திரிகையின் ஆசிரியராக 1935 மார்ச் முதல் 1938 பிப்ரவரி வரை பணியாற்றியவர் பி.எஸ்.ராமையா.

மணிக்கொடி இதழ் மூன்று கட்டங்களாக வெளிவந்தது. முதல் கட்டம் என்பது, 1933 செப்டம்பர் முதல் 1935 ஜனவரி வரை பாரதியின் சரித்திரம் எழுதிய வ.ரா அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்தது. 'தாயின் மணிக்கொடி பாரீர்...' என்ற பாரதியின் பாடலிலிருந்து சொல்லெடுத்துப் பெயர் சூட்டிக்கொண்ட இதழ் அது. காந்திஜி முன்னெடுத்த தேசிய கிளர்ச்சி மதிப்பீடுகளுடன் அதிகம் விமர்சனம் மற்றும் அரசியல் கட்டுரைகளுடன் முதல் கட்ட மணிக்கொடி வந்து நின்றுபோனது. இரண்டாம் கட்டமாக, நவயுகப் பிரசுராலய வெளியீடாக பி.எஸ்.ராமையாவை ஆசிரியராகக்கொண்டு 'அவ்வ்வ்வளவும் சிறுகதைகள்' என்ற விளம்பரத்துடன் வெளியானது. மூன்றாவது கட்டம் என்பது, 1938-39 ஆண்டுகளில் ப.ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் அவர்கள் பொறுப்பில் மொழிபெயர்ப்புகள் அதிகம் வெளியான இதழாக சுயமரியாதை இயக்க எதிர்ப்பு, ராஜாஜி ஆதரவு ரசனைக் கட்டுரைகள் என்கிற உள்ளடக்கத்துடன் வந்து நின்றுபோயிற்று.

மணிக்கொடியின் கதையை, புதுமைப்பித்தன் தனக்கே உரிய பாணியில் இப்படி விவரிக்கிறார்:

“மணிக்கொடி, பொருளாதார நிர்ப்பந்தம் என்ற நண்பரால் சிசுஹத்தி செய்யப்பட்டு அசிரத்தை என்ற குப்பைத்தொட்டியில் எறியப்பட்டு

மூச்சுப் பேச்சற்றுக் கிடந்தது. அந்தக் குழந்தையை எடுத்து வந்து ஆசை என்ற ஒரே அமுதாட்டி வளர்ப்பதற்காக நானும் பி.எஸ் ராமையா என்ற நண்பரும் எங்களைப் போலவே உற்சாகத்தை மட்டும் மூலதனமாகக்கொண்ட இன்னும் சக எழுத்தாளர்களும் சேர்ந்து நடத்திவந்தோம் . அது இரண்டு மூன்று வருஷங்கள் கன்னிப்பருவம் எய்தி, மனதை மயக்கும் லாவண்யத்தைப் பெறும் சமயத்தில் அதைக் கைப்பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு ஓடும் நண்பரைப் (ப.ராமசாமி) பெற்றோம். அவர், அவளை ஒருவருக்கு விற்றார். விற்ற உடனே அவளுக்கு ஜீவன் முக்தி இந்தக் கலிகாலத்தில் கிடைத்தது. இதுதான் மணிக்கொடியின் கதை."

இரண்டாம் கட்டம் எனப்படும் பி.எஸ்.ராமையாவின் காலம்தான், தமிழ்ச் சிறுகதைக்குப் பொற்காலம் என, பல இலக்கிய முன்னோடிகளும் குறிப்பிடும்காலம். 'காந்தத்துக்கு, இரும்புத்தூள்களைச் சேர்த்து இழுக்கும் சக்தி உண்டு. ராமையா, இலக்கிய உலகில் ஒருவிதமான காந்தம். குறிப்பாக, தற்காலச் சிறுகதை தமிழ் இலக்கியத்தில் தோன்றுவதற்கு மணிக்கொடியில் களம் அமைத்துத் தந்தவர். பல எழுத்தாளர்கள் அவருடைய சிறுகதை, மணிக்கொடியில் அவ்விதமாக இழுக்கப்பட்டவர்கள் ராமையா திட்டமிட்டு சிறுகதை மணிக்கொடியைப் பயிர்செய்தார். அவரே எதிர்பாராத அளவு ஓர் இலக்கியச் சக்தியாக அவர் கையில் மணிக்கொடி வளர்ந்தது. இந்த இலக்கியச் சக்தி பணக்காரனுடனோ பழைமையுடனோ நின்று திருப்தி அடையவில்லை. ஏழையையும் தனிமனிதனையும் சமூகத்தையும் தத்துவங்களையும் உண்மைக் கண்களோடு பார்க்கும் ஒரு போக்காக அமைந்ததுதான் அதன் சிறப்பு எனக் கூறலாம்' என்று 1965-ம் ஆண்டில் வெளியான பி.எஸ்.ராமையா மணிவிழா மலரில் ந.பிச்சமூர்த்தி எழுதுகிறார்.

புதுமைப்பித்தன் உள்ளிட்ட தமிழின் ஆகச்சிறந்த படைப்பாளிகளுக்கு மேடை அமைத்துக்கொடுத்த பெருமை பி.எஸ்.ராமையாவுக்கு உண்டு. இன்றைய திண்டுக்கல் மாவட்டம், வத்தலகுண்டு கிராமத்தைச் சேர்ந்த சுப்பிரமணிய ஐயர் - மீனாட்சியம்மாள்

தம்பதிக்கு, கடைக்குட்டி மகனாக 1905-ம் ஆண்டு மார்ச் 24-ம் தேதி பி.எஸ்.ராமையா பிறந்தார்.

படிக்க வசதியில்லை. ஆனால், படிப்பில் ஆர்வம்கொண்ட ராமையா, வாரச் சாப்பாடு சாப்பிட்டும், உபகாரச் சம்பளம் பெற்றும் நான்காவது படிவம் வரையில் படித்தார். வேலை தேடி சென்னைக்குப் புறப்பட்டார். படித்த படிப்பு நான்காவது பாரத்துக்கு (ஒன்பதாம் வகுப்பு) மதிப்பு இருந்தாலும், அவருக்கு எந்த வேலையும் கிடைக்கவில்லை. ஊருக்குத் திரும்பலாம் என நினைத்தபோது, திருச்சியில் ஒரு ஜவுளிக்கடையில் வேலை கிடைத்தது. ஆனால், அது சரிப்பட்டு வரவில்லை. பிறகு, கடலூரில் சிறு சிறு பணிகள் செய்தார். அதுவும் சரிவரவில்லை.

மீண்டும் சென்னைக்குத் திரும்பி, பற்பல இடங்களில் பணியாற்றி, ஆர்யபவன் உணவுச்சாலையில் சர்வர் வேலையில் சேர்ந்தார். 18 வயது வாலிபரான ராமையா, செய்யாத தொழில் இல்லை; பார்க்காத வேலை இல்லை.

அன்றைய படித்த இளைஞர்கள் பலரையும்போல காந்தி தொடங்கிய உப்பு சத்தியாகிரகப் போராட்டத்தில் கலந்துகொண்டதால், கைதுசெய்யப்பட்டு சிறைத்தண்டனை பெற்றார். சிறைச்சாலையைவிடச் சிறந்த பள்ளிக்கூடம் வேறென்ன இருக்க முடியும்?

சிறையில், வ.ரா., ஏ.என்.சிவராமன், சங்கு சுப்பிரமணியம் முதலியோரின் அறிமுகமும் நட்பும் கிடைத்தன. சிறைத்தண்டனை முடிந்தவுடன் கதர் விற்பனை நிலையத்தில் வேலை கிடைத்தது. கதர் ஆடைகளை தோளில் சுமந்தபடி விற்பனை செய்தார். பொருட்காட்சியில் கதர்க்கடை போட பி.எஸ்.ராமையா வந்தது பற்றி மௌனியும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

காந்திஜியின் நிர்மாணத் திட்டங்களில் ஈடுபாடு ஏற்பட்டது. தொண்டர்படை முகாமிலிருந்து தொண்டாற்றினார். ஓர் அணா விலையுடைய சுதந்திர இயக்கப் புத்தகங்களை விற்பனை செய்தார். தூத்துக்குடி, ராஜபாளையம், திருநெல்வேலி, மதுரை, ஈரோடு முதலிய ஊர்களுக்குச் சென்று தொண்டர்படை முகாம்கள் அமைத்தார்.

1932-ம் ஆண்டில் மீண்டும் சென்னைக்கு வந்த ராமையாவுக்கு, அடுத்து என்ன செய்வதென்ற குழப்பம். காங்கிரஸ் இயக்கத்து ஈடுபாட்டைக் குறைத்துக்கொண்டார். எழுத்துத் துறையில் ஏற்கெனவே அவருக்கு ஈடுபாடு இருந்தது.

`ஆனந்த விகடன்' சிறுகதைப் போட்டி அறிவிப்பைப் பார்த்தார். அதற்கு கதை எழுதத் தூண்டியவர் சங்கு சுப்பிரமணியம்தான். அவர் தீவிர தேசிய இயக்கக்கொள்கை உடையவர். பாரதி பக்தர். ஆனந்த விகடன் சிறுகதைப் போட்டிக்குக் கதை அனுப்பினார் ராமையா. முதல் இடம் பெற்ற கதைக்கு, நூறு ரூபாய் பரிசு கிடைத்தது. ராமையா எழுதிய `மலரும் மணமும்' கதைக்கு ஆனந்த விகடனின் ஊக்கப்பரிசாக பத்து ரூபாய் சன்மானம் கிடைத்தது.

கதையை அனுப்பிய அவசரத்தில் எழுதியவர் பெயரை எழுத மறந்துவிட்டார் ராமையா. கதையை வெளியிட்டு, `எழுதியவர் பெயரைத் தெரிவிக்கவும்' என, பத்திரிகையில் பிரசுரித்த பிறகே, எழுதியது தான்தான் எனத் தெரிவித்து அந்தப் பத்து ரூபாயைப் பெற்றார். அதிலிருந்து அவருடைய எழுத்து வாழ்க்கை தொடங்குகிறது.

அவருடைய கதைகளில் சிறந்த கதை என எல்லோரும் தவறாமல் குறிப்பிடுவது `நட்சத்திரக் குழந்தைகள்' கதையைத்தான். அந்தக் கதை இப்படித் தொடங்குகிறது...

“அப்பா, நட்சத்திரங்களுக்குக்கூட அப்பா உண்டோ?”

“உண்டு அம்மா!”

“அவர் யார் அப்பா?”

“சுவாமி.”

“சுவாமியா? அப்பா, அவர்கூட உன்னைப்போலத்தானே இருப்பார்? நட்சத்திரம் ரொம்ப அழகாயிருக்கே. அதன் அப்பாகூட அழகாத்தானே இருப்பார்?”

“ஆமாம் அம்மா! சுவாமியினுடைய அழகைப்போல வேறு யாரும் அழகு இல்லை.”

“சுவாமிகூட உன்னைப்போல நல்லவர்தானே?”

“ஆமாம்.”

ஆமாம். எனக்குக்கூடத் தெரிகிறது. சுவாமி ரொம்ப... ரொம்ப நல்லவர். நட்சத்திரமே பளிச்சினு அவ்வளவு நன்னாயிருக்கே. அவா அப்பா எப்படி இருப்பார்!”

“அவர் ரொம்ப நல்லவர். நம்மையெல்லாம்விடப் பெரியவர்.”

“அப்பா! நட்சத்திரம் எப்போ பிறக்கும்?”

“சாயங்காலத்தில்.”

“எப்படியப்பா அது பிறக்கிறது?”

“நாம் சத்தியத்தையே பேசுவதால், நாம் ஒவ்வொரு தடவையும் ஓர் உண்மையைச் சொல்லும்போது ஒரு நட்சத்திரம் பிறக்கிறது.”

“நான்கூட நிஜத்தையே சொன்னால் நட்சத்திரம் பிறக்குமா அப்பா.”

“ஆமாம் அம்மா! நீ ஒவ்வொரு தடவையும் நிஜம் சொல்லும்போது ஒரு நட்சத்திரம் பிறக்கிறது.”

“அப்பா!”

“என்ன அம்மா?”

“நம்ம ஊரிலே அவ்வளவு பேரும் (குழந்தைகள் எல்லாம்) நிஜத்தையே பேசினா, எவ்வளவு நட்சத்திரம் பிறக்கும்? நிறைய... (இரண்டு கைகளையும் விரித்துக்காட்டி) இவ்வளவு நட்சத்திரம் பிறக்குமோல்லியோ?”

“ஆமாம் அம்மா!”

அதைக் கேட்டவுடன், குழந்தை ரோஹிணி வேறொன்றும் பேசாமல் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கியவளாய்த் திரும்பிவிட்டாள்.

அப்போது ஒரு நட்சத்திரம் எரிந்து கீழே விழுகிறது. அதைக் கண்ட சிறுமியின் தந்தை, "யாராவது பொய் சொல்லிவிட்டால் ஒரு நட்சத்திரம் இப்படி உதிர்ந்து விழுந்துவிடும்!" என்கிறார். ரோகினியும் அதை ஏற்றுக்கொள்கிறாள்.

இரண்டு நாள்களுக்குப் பிறகு ஓர் இரவில் வானத்திலிருந்து எரிந்து விழும் நட்சத்திரம் ஒன்றைக் கண்டு வேதனை தாங்க முடியாமல் ரோகினி அழுகிறாள். அப்பா சமாதானப்படுத்தும்போது, "நம் ஊரில் யாரோ பொய் சொல்கிறார்கள் அப்பா. ஒரு நட்சத்திரம் உதிர்ந்துபோனால் கடவுள் எவ்வளவு வேதனைப்படுவார். அதை நினைத்துதான் வருத்தப்படுகிறேன்!" என்கிறாள் குழந்தை.

"நீதானே அப்பா சொன்னே, 'நாம் ஒரு நிஜம் சொன்னால் ஒரு நட்சத்திரம் பிறக்கிறது' ன்னு. அப்போ ஒரு நட்சத்திரம் கீழே விழுந்தா, யாரோ ஒரு பொய் சொல்லிட்டாங்கன்னுதானே அர்த்தம்? சுவாமியினுடைய மனசு இப்போ எப்படி இருக்கும் அப்பா? எனக்கே நிறைய அழ வரதே" என்று சொல்லிவிட்டு அழத் தொடங்கினாள் அந்தக் கபடமற்ற குழந்தை.

'அந்த பச்சை உள்ளத்தில் எழுந்த துக்கத்தையும் அதன் துன்பத்தையும் நாவின் மொழிகளால் விவரிப்பது இயலாத காரியம். அது இதயம் இதயத்தினோடு தனது சொந்த பாஷையில் உணர்த்தவேண்டிய புனிதமான ஒரு துக்கம்' என, அந்தக் கதை முடியும். குழந்தை மனதுடன் நெருங்கிப்போகும் அதிசயத்தை இந்தக் கதை நிகழ்த்துகிறது என்றாலும், சற்றே அதீதமாக அறிவுத்தர்க்கம் செய்யும் குழந்தையாகப் படைத்திருப்பது இயல்பாக இல்லை.

நான் இளவயதில் முதன்முதலில் படித்த பி.எஸ்.ராமையாவின் கதை 'மலரும் மணமும்' தான். வாசித்து முடித்து ரொம்ப நாளைக்கு

மனதில் நின்ற கதையும் அதுதான். அதை மகன் ராமதாஸைத் திருமணம் செய்துகொள்ள ஆசைப்படும் செல்லம், சட்டம் படிக்கப் பட்டணம் போயிருக்கும் அவன் வரவுக்காகக் காத்திருக்கிறான். அன்றலர்ந்த மலர்போல அவன் மனம் அவனுக்காகப் பூத்துக் குலுங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அவனும் அவளை நேசிக்கிறான். ஆனாலும் படிப்பு முடியும் வரை காத்திருக்கச் சொல்கிறான். ஆனால், காலம் அவளுக்கு வேறொருவனுடன் திருமணத்தை நடத்திவைக்கிறது. சீக்கிரத்திலேயே அந்தக் கணவனும் இறந்து அவள் விதவையாகிறாள். அவளுக்கு வாழ்வுகொடுக்க நினைக்கும் ராமதாஸ், அவளை மணம் முடிக்கிறான். முதலிரவில் அவளை அவன் நெருங்கும்போது, "உன்னுடைய திருப்திக்கும்

சந்தோஷத்துக்கும்தான் நான் இதற்கு சம்மதித்தேன். உயிருள்ள வரை இந்தக் கட்டையை நீ பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம்" என்று அவன் மார்பில் அவனுடைய அரவணைப்பில் மணமற்ற மலராகிப்போகிறாள்.

காதலில் மலர்ந்து மணம் வீசும் பக்குவம் மிளிரும் காலத்திலேயே இருவரும் சேர்ந்திருந்தால் எப்படி இருந்திருக்கும் என இந்தக் கதையை வாசித்த அன்றைய நாளில் என் மனம் ஏங்கியது. செல்லத்துக்காக மிகவும் துக்கப்பட்டேன். மனித உறவுகளில், பெண் மனதில் தாமதம் நிகழ்த்தும் கொடுமையை மிகநுட்பமாகச் சொல்லும் கதை இது.

‘பாக்கியத்தின் பாக்கியம்’ என்ற தொகுப்பின் சிறிய முன்னுரையில் ‘கார்னிவல்’ என்னுடைய மிகச்சிறந்த கதைகளில் ஒன்று என்பது என் கருத்து’ என்று பி.எஸ்.ராமையா எழுதியுள்ளார்.1936-ம் ஆண்டில் மணிக்கொடியில் வந்த கதை இது. ஒரு தாசியின் பார்வையில் கதை சொல்லப்படுகிறது. பணக்கார மைனர்களுக்கு வீட்டில் இடம் கொடுத்துப் பணிவிடை செய்யும் தாசியான ‘வனஜாஷி’ யிடம் விழுந்துகிடக்கும் மைனர், அவளை வீணை வாசிக்கச் சொல்கிறான்.

அவர் ரொம்ப இனிமையாகக் குனிந்து என் கன்னத்தில் மூச்சுக்காற்றுப் படும்படி நின்றனுகொண்டு "வனீ... வீணை வாசியேன்" என்று கொஞ்சலாகச் சொன்னார்.

“அவர் என்னை பல பெயர்களிட்டுக் கூப்பிடுவார். வனஜாஷி என்று என் முழுப்பெயரையும் சொல்லிக் கூப்பிட்டால் அதற்கு ஒரு பொருள். அப்போது அவருடைய நெஞ்சம் என் மயக்கத்தில் சரியாக லயிக்கவில்லை எனச் சொல்லலாம். பிறகு, சிறிது சிறிதாக பெயர் குறுகத் தொடங்கும். ‘வனஜா, வனஜி’ என்றெல்லாம் மாறி, கடைசியாக ‘வனீ’ என்று ஆகிவிடும். அதுதான் அவருடைய உள்ளத்தில் என்மேல் எழும் பிரேமையின் உச்சஸ்தாயியைக் குறிக்கும் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

ரொம்ப கர்வத்துடனும் பரமதிருப்தியுடனும் வீணையைக் கையில் எடுத்தேன். சாதாரணமாகவே வீணையை மீட்டியவுடன் என் மனம் என் பிடியை மீறிவிடும். அதென்னவோ என்னால் விளக்கிச் சொல்ல முடியவில்லை. வீணையின் தந்திகளை சுருதி கூட்டி ஒருதடவை மீட்டிவிட்டவுடன் அந்த நாதத்துக்கு என் உடலில் எங்கேயோ ஓர் எதிரொலி எழுவதாக உணருகிறேன். நான் மீட்டியது வீணையின் தந்திகளை அன்று, என் சொந்த நரம்புகளையேதான் எனத் தோன்றுகிறது."

சங்கீதத்தை பானம் அருந்திய போதையுடன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் மைனரின் ரசனைக்குக் கேடாகக் கீழே ஏதோ சத்தமாகத் தகராறு நடக்கிறது. தன்னுடைய வாக்கிங் ஸ்டிக்கால் அவர்களை அடித்து விரட்டுகிறார். கூலி கொடுக்காத பிரச்னைக்காக எழுந்த சண்டை அது. தன் ரசனை குலைந்துபோனதால் வெறுப்படைந்த மைனர், வனஜாஷியை அழைத்துக்கொண்டு காரில் கார்னிவலுக்குப் போகிறார். போய்த் திரும்பும் நடுராத்திரி வேளையில் தெருவில் பாலியல் தொழில் செய்யும் பெண் தனக்குத் தர ஒப்புக்கொண்ட எட்டணாவைத் தராமல் ஏமாற்றும் வாடிக்கையாளரிடம் தகராறு செய்துகொண்டிருக்கிறாள். கூட்டம் கூடி கார், போகும் பாதையை மறித்து நிற்கிறது. மைனர்

கீழே இறங்கி பஞ்சாயத்துப் பண்ணி அனுப்புகிறார். “ஊரில் உள்ள தாசிகளை எல்லாம் துரத்தி அடிக்கணும்” என்றபடி காருக்கு வருகிறார். வனஜாஷிக்கு தானும் அந்தத் தெரு தாசியும் ஒன்றுதானே என்கிற பச்சாதாபமும் தன் மீதே அருவருப்பும் அடைகிறாள். கதையில் மைனரைப் பற்றி எதிர்மறையாக ஒரு வார்த்தைகூடக் கிடையாது. ஆனால், கதையை வாசிக்கும் நமக்கு மைனர் மீது கோபமும் வெறுப்பும் உண்டாகிறது. அதுவே இந்தக் கதையின் வெற்றி.

அந்தக் காலத்தில், மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களுக்கும் ஆனந்த விகடன் எழுத்தாளர்களுக்கும் இடையே ஒரு சீனப்பெருஞ்சுவரே

எழுப்பப்பட்டிருந்தது. கல்கிக்கும் புதுமைப்பித்தனுக்கும் இடையே ஒரு பனிப்போரே

நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தது. ஜனரஞ்சக எழுத்தைப் பிரதிபலிப்பவராக - வாசகனுக்கு வால் பிடித்துச் செல்பவராக கல்கி,

மணிக்கொடிக்காரர்களால்

கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டார்.

ஆனால், மணிக்கொடி ஆசிரியராகவே

பணியாற்றிய ராமையாவுக்கு, ஆனந்த விகடன் பற்றி அத்தகைய உணர்வு இல்லை.

தன்னுடைய சிறுகதைத் தொகுப்பின் முன்னுரையில் இவ்விதம் குறிப்பிடுகிறார்...

‘1933-ம் ஆண்டு மறுமலர்ச்சி இலக்கிய சரித்திரத்தில் ஓர் எல்லைக்கல். அந்த ஆண்டில் ஆனந்த விகடன், தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கியத்துக்கு ஒரு பெரும்பணி செய்தது. அந்தப் பத்திரிகையில் முதல்முறையாக சிறுகதைப் போட்டி ஒன்று நடத்தினார்கள். அந்தப் போட்டியே தமிழ் படிப்பவர்களை இலக்கிய வகைகளில்

சிறுகதைக்குரிய இடத்தையும் மதிப்பையும் பற்றிச் சிந்திக்கச்செய்தது ...’

சிறுகதை என்கிற புதிய (1930-களில்) இலக்கிய வடிவத்தைப் பரவலாக அறிமுகம் செய்தது ஆனந்த விகடன் என்கிற நெகிழ்வுப் பார்வை அவருக்கு இருந்திருக்கிறது. மணிக்கொடியிலிருந்து வெளியேறிய பிறகு, ஆனந்த விகடனில் வாரம் ஒரு சிறுகதை எழுதினார் பி.எஸ்.ராமையா. அவருடைய கதைகள் வாசகர்களால் விரும்பி வாசிக்கப்பட்டன.

“கதைகள் பின்னுவதில் அவர் வெகு சாமர்த்தியசாலி. இந்த லாகவத்திலிருந்து அவருடைய நாடகத் திறமையும் பிறந்திருக்கிறது. வேறுவிதமாகச் சொன்னால், கற்பனைவளம் மிகுந்தவர் என அவரைக் குறிப்பிட வேண்டும். அவர் நோக்கில் உயர்வு நவீனச் சிந்தனை அதிகம் காணப்படுவதாகக் கூற முடியாது. ஆனால், அதில் ஒரு கிண்டல் பார்வை உண்டு. அவரது பல சிறுகதைகளில் இந்தத் தன்மையைக் காணலாம். குறிப்பாக, வாழ்வின் துன்பம் அவருக்கு முக்கிய இலக்கிய விஷயம். இந்தத் துன்பத்துடன் நடைபெறும் போராட்டமே அவருடைய பின்னல்கள்” என்று ந.பிச்சமூர்த்தி, ராமையாவின் கதைகளைப் பற்றி மதிப்பீடு செய்கிறார்.

‘தமிழிலே நட்சத்திரக் குழந்தைகள், சிவசைலம், எங்கிருந்தோ வந்தான், கடவுளும் கந்தசாமிப்பிள்ளையும் என்கிற தலைப்புகளில் வந்துள்ள கதைகள் ஒப்புயர்வற்றவை’ என்று புதுமைப்பித்தன் 1946-ம் ஆண்டில் ‘முல்லை’ யில் எழுதுகிறார்.

ராமையாவின் வாழ்வு, எழுத்து இரண்டின் அடிப்படையுமே எளிமைதான். அசலான காந்தியவாதியான அவர், விடுதலைக்குப் பிறகான இந்திய வாழ்க்கை சுயநலமே பிரதானம் என்று ஆகிவிட்டது பற்றி வேதனைகொண்டவராக ‘சுதந்திரம் வந்ததிலிருந்து இந்திய மனநிலை தேய்ந்து சுருங்கிக்கொண்டே வந்து, இன்று அவனவன் தான் தனக்கு என்ற மனோநிலை மேலோங்கி வருகிறது’ என்று

கவலைகொண்டிருந்தாலும் அவநம்பிக்கை அடையாமல்தான் இறுதிவரை இருந்தார் என்பது சி.சு.செல்லப்பாவின் கணிப்பு.

ராமையாவின் கருத்தாக சி.சு.செல்லப்பா கூறுவது...

“காந்தி போட்ட வித்து, முளைவிட்டு செடியாக வந்துகொண்டிருக்கிறது. இப்போது அந்தத் தியாக வெப்பம் தணிந்துவிட்டதே என்று நீங்களும் நானும் அங்கலாய்த்துச் சிந்திக்கிறோமே, அதுவே ஒரு அறிகுறிதான். இப்படி எத்தனை பேர் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அவ்வளவு சிந்தனையும் உணர்ச்சியும் பெருகி நிச்சயமாக பலன் அளித்தே தீரும். காந்தியை போன்ற ஒரு ஜீவசக்தி, ஆத்ம சக்தி ஐம்பது வருஷங்களாகக் கொட்டிய உழைப்பு, பலன் அளிக்காமல் போய்விட்டதென்றால், மனிதகுலத்தின் வரலாற்றே கட்டுக்கதை, கற்பனை என்று ஆகிவிடும்.

‘ வாழ்க்கையில் துன்பம், துயரம், இன்பம் இருக்கின்றன. அதேபோல தீமை, புன்மை, கயமை ஆகிய தன்மைகளும் இருக்கின்றன. இவை எல்லாவற்றிலும் அழகு இருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது. ஆனால், அழகு இருப்பதாக அல்லது அழகாக இருப்பதாக எழுதிவிட முடியும் - திறமை உள்ள ஓர் எழுத்தாளனால். ஆனால், தீமையும் புன்மையும் கயமையும் எவ்வளவு அழகுப்படுத்தப்பட்டாலும் இலக்கியச் சரக்கு ஆகாது. அப்போதைக்கு அது மயக்கத்தை எழுப்பலாம். நிலைத்து நீடித்து நிற்காது. அசிங்கத்தை அழகுப்படுத்திக் காட்டுவது அரிய திறமைதான். ஆனால், அறிவாளிகள் அதை மதிப்பதில்லை.

நூற்றுக்கணக்கான கதைகளை பி.எஸ்.ராமையா எழுதியிருந்தாலும், அவற்றில் எந்தக் கதையும் மன விகாரங்களுக்கும் வக்கிரங்களுக்கும் இடமளித்ததில்லை. அவர் கல்கியைப்போல வெகுசன இலக்கியக்காரர் அல்ல. தன் வாசகர்கள் யார் என்ற தன்னுணர்வோடு எழுதியவரும் அல்ல. சிறுகதை வடிவம் குறித்த பிரக்ஞையோடு எழுதியவரும் அல்ல.

ஆனாலும் க.நா.சு. `ராமையா ஒரு நல்ல சிறுகதையைக்கூட எழுதியதில்லை' என்று கூறுவதை என்னால் ஏற்க இயலவில்லை. முன் முடிவுகள் இல்லாமல் அவருடைய கதைகளை வாசித்தால் நட்சத்திரக் குழந்தைகள், மலரும் மணமும், கார்னிவல் போன்ற அற்புதமான கதைகளை எழுதியவராகத்தான் நாம் அவரைக் கருதுவோம்.

மணிக்கொடியிலிருந்து வெளியேறிய பிறகு சினிமாத் துறையின் மீது அவருக்கு ஈடுபாடு ஏற்பட்டது. பத்து ஆண்டுகாலம் எழுத்தை மறந்து, சினிமாவில் வேலைசெய்தார். 1940-ம் ஆண்டில் முதன்முதலாக `பூலோக ரம்பை' என்ற படத்துக்கு வசனம் எழுதினார். அதைத் தொடர்ந்து `மணிமேகலை', `மதனகாமராஜன்', `குபேர குசேலா', `சாலிவாஹன்', `பக்த நாரதர்', `விசித்திர வனிதா' எனப் பல படங்களில் தொடர்ந்து பணியாற்றினார்.

சிரிப்பு நடிகர் சந்திரபாபுவின் சினிமா பிரவேசம் ராமையாவின் `தன அமராவதி' என்ற படத்தின் மூலம் நிகழ்ந்தது. சந்திரபாபுவை திரை உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்திய பெருமை, பி.எஸ்.ராமையாவுக்கே உரித்தானது. 1943-ம் ஆண்டில் இவர் திரைப்படம் பற்றிய நூல் ஒன்றை எழுதியிருக்கிறார். இந்த நூல் திரைப்படத் துறை பற்றிய மிகவும் முக்கியமான பதிவுகளை உள்ளடக்கியது. இவரது திரைப்பணி, 1949-50 வரையிலும் நீடித்தது. பிறகு, இந்தத் துறையை அவர் வெறுத்து முற்றாக வெளியேறி மீண்டும் எழுத வருகிறார்.

அவருடைய 300 கதைகளைப் பற்றியும் ஒரு பார்வையை முன்வைத்து கதைகளைத் தொகுத்து `பி.எஸ்.ராமையாவின் கதை பாணி' என்கிற நூலை எழுதிய சி.சு.செல்லப்பா, அந்த நூலின் முன்னுரையில் அந்தக் கதைகளை ஓர் அட்டைப்பெட்டியில் அலட்சியமாக ராமையா போட்டுவைத்திருந்தைக் குறிப்பிடுகிறார். தேர்ந்தெடுத்த கதைகளை வரிசைப்படுத்தி ராமையாவுக்கு அனுப்பியபோது அவர் எழுதிய கடிதத்தில், 'நான் சோற்றுக்கு எழுதிய கதைகளைக்கூடத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறாயே. சரி, என் விருப்பத்தைச்

சொல்கிறேன். குங்குமப்பொட்டு குமாரசாமி துப்பறியும் கதைகளை விட்டுவிட்டாயே. அதைச் சேர்க்க விரும்புகிறேன். உன் விருப்பத்தைத் தெரிவி' என்று எழுதியதாக செல்லப்பா குறிப்பிடுகிறார்.

சோத்துக்கு எழுதிய கதைகள் என்று அவரே நிராகரிக்கும் கதைகளும் அவரிடம் உண்டு. அது பற்றிய பார்வையும் அவருக்கு இருந்தது என்பதுதான் இங்கு முக்கியம். தன் சொந்த ஊர்க்காரரும் நண்பருமான ராமையாவின் கதைகளைக் காலவெள்ளம் அடித்துச் சென்றுவிடாமல் இருப்பதற்காக, தன் தள்ளாத வயதிலும் அக்கறை எடுத்து சி.சு.செல்லப்பா தொகுத்திருக்கிறார். எப்படிப்பட்ட அன்பு, எப்படிப்பட்ட நட்பு என்பதை நினைத்துப்பார்க்கவே மனம் விம்முகிறது.

`என் கணிப்பில் ராமையா உலகச் சிறுகதைத் துறையில் இடம்பெறக்கூடியவர், ஆண்டன் செகாவ், மாப்பஸான், ஒஹென்ரி, கேத்தரீன் மேன்ஸ்ஃபீல்டு, டி.ஹெச். லாரன்ஸ், ஃபிராங்க் ஓ' கானர், ஹென்ரி ஜேம்ஸ், எர்னஸ்ட் ஹெமிங்வே, ஹெச். ஈ. பேட்ஸ் ஆகியோர் அடங்கிய முன்வரிசை சிறுகதையாளர்களில் ஒருவர் என்பது என் துணிவு. இவர்களிடம் தனித்தனியாகக் காணும் பல அம்சங்களையும் ராமையாவின் கதைகளில் ஒருங்கே காணலாம். அந்த அளவுக்கு அவரது 300 கதைகளில் `நானாவிதம்' (வெரைடி) காணலாம். மனித சுபாவம் பற்றிய அதிகபட்ச குணாம்சங்களையும் நிறைகுறைகளின் சித்திரிப்பையும் காணலாம். மரபுக்கும் தற்காலத்துக்கும் உறவு ஏற்படுத்தியவர். பழைமைக்கும் புதுமைக்கும் பொருத்தம்காட்டியவர்' என்று சி.சு.செல்லப்பா தன் நூலில் கணித்துக் கூறுவதை சற்று உணர்ச்சிவசப்பட்ட கருத்தாகவே எடுத்துக்கொள்ள முடிகிறது.

மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களில் `புதுமைப்பித்தனைத் தவிர வேறு சிலரும் நல்ல கதைகள் எழுதினார்கள். எனினும் புதுமைப்பித்தனிடமிருந்த மன உணர்ச்சிகளை வார்த்தைகளில் மடக்கிக்கொண்டுவரும் சக்தி மற்றவர்களிடம் குறைவாகவே

இருந்தது' (இலக்கிய விமர்சனம் என்னும் நூலிலிருந்து) என்கிற தொ.மு.சி.ரகுநாதனின் கருத்தை முற்றாக மறுப்போர் இலர். எப்போதும் வெற்றிலை போடும் பழக்கமுள்ள பி.எஸ்.ராமையா, தொண்டைப் புற்றுநோய் ஏற்பட்டு 18.05.1983 அன்று சென்னையில் காலமானார். தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் அவரது சிறுகதைகளுக்காகவும் சிறுகதை என்னும் இலக்கிய வகை செழித்து வளர்வதற்காக அவர் செலுத்திய தன்னலமற்ற உழைப்புக்காகவும் என்றும் அழியாத இடம் உண்டு.

திரைப்படத் துறையில்

"மணிக்கொடி"யிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட பின்னர் திரைப்படத் துறையில் கவனம் செலுத்தினார். நாடகம் எழுதினார். 1943 இல் குபேர குசேலா என்ற திரைப்படத்தை ஆர். எஸ். மணியுடன் இணைந்து தயாரித்தார். திரைத் துறையில் இருந்தாலும், தொடர்ந்து அவர் ஆனந்த விகடன், தினமணி கதிர், குழுதம் பத்திரிகைகளில் வாராவாரம் கதைகள் எழுதி வந்தார். 1957இல் "பிரசிடென்ட் பஞ்சாட்சரம்" என்ற நாடகம் எழுதினார். அந்த நாடகம், திரைப்படமாகவும் எடுக்கப்பட்டு பெரும் வெற்றிகண்டது. "போலீஸ்காரன் மகள்" என்ற நாடகம், மேடையில் வெகுவாகப் பாராட்டப்பட்டது. இந்த நாடகமும் திரைப்படமாக எடுக்கப்பட்டது.

பணியாற்றிய திரைப்படங்கள்

பி. எஸ். ராமையா பணியாற்றிய திரைப்படங்களின் பட்டியல் பின்வருமாறு[1]:

1940 - பூலோக ரம்பை

1940 - மணி மேகலை

1941 - மதனகாமராஜன்

1943 - குபேர குசேலா ஆர். எஸ். மணியுடன் இணைந்து இயக்கினார்.

1945 - சாலிவாகனன்

1945 - பரஞ்சோதி கதை, உரையாடல், இயக்கம்.

1945 - பக்த நாரதர்
 1946 - அர்த்தநாரி கதை
 1946 - விசித்ர வனிதா
 1947 - தன அமராவதி கதை கதை, உரையாடல், இயக்கம்
 1947 - மகாத்மா உதங்கர்
 1948 - தேவதாசி கதை
 1949 - ரத்னகுமார்
 1952 - மாய ரம்பை
 1959 - பிரசிடெண்ட் பஞ்சாட்சரம்
 1960 - ராஜமகுடம்
 1961 - மல்லியம் மங்களம்
 1962 - ராஜமகுடம்
 1962 - போலீஸ்காரன் மகள்
 1963 - பணத்தோட்டம்
 1963 - மல்லியம் மங்களம்

இலக்கிய வாழ்க்கை

தொடக்கம்

சங்கு சுப்ரமணியத்தின் தூண்டுதலால் ராமையா 18-வது வயதில் தனது முதல் கதையை 1933-ல் எழுதினார். "மலரும் மணமும்" என்ற அந்தக்கதை ஆனந்த விகடன் சிறுகதைப் போட்டியில் சிறப்புப்பரிசாக பத்து ரூபாய் பெற்றது. 1933-ல் ஆனந்த விகடன் நடத்திய இந்தச் சிறுகதைப்போட்டியே தமிழில் வெளிவந்த முதல் சிறுகதைப்போட்டி. இதில் பி.எஸ்.ராமையாவின் கதை ஆறுதல்பரிசு மட்டுமே பெற்றது. றாலி [எம்.ஜெ.ராமலிங்கம்] எழுதிய ஊமைச்சிக்காதல் என்ற சிறுகதைக்குத்தான் முதல்பரிசு கிடைத்தது. இதைச் சுட்டிக்காட்டும் சி.சு.செல்லப்பா றாலியின் கதை மகிழ்வூட்டும் நோக்கம் மட்டுமே கொண்டது என்றும், ராமையாவின் கதை இலக்கிய முயற்சி என்றும் குறிப்பிட்டு; அந்நிகழ்வில் இருந்துதான் தமிழிலக்கியத்தில் வணிக எழுத்து- இலக்கியம்

என்னும் பிரிவினை உருவானது என்று கூறுகிறார். வைவஸ்வதன், ஸ்ரீமதி செளபாக்கியம் ஆகியவை ராமையாவின் புனைபெயர்கள்.

சிறுகதைகள்

பி.எஸ்.ராமையா தமிழில் சிறுகதை இலக்கியம் உருவான தொடக்ககாலத்தில் எழுதிய முன்னோடியாகக் கருதப்படுகிறார். கல்கி, ஏ. என். சிவராமன், வ.ரா. ஆகியோரின் ஊக்குவிப்பால் தொடந்து எழுதினார். ஆனந்த விகடன் (வாக்குரிமை, கூப்பாடிட்டான் கோவில்), சுதேசமித்திரன், காந்தி (கடைசித் தலைமுறை, மாஜிக்கணவர்), கலைமகள் (நட்சத்திரக் குழந்தைகள்) ஆகிய இதழ்களில் ராமையாவின் சிறுகதைகள் வெளிவந்தன.

304- சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார் என சி.சி.செல்லப்பா பட்டியலிட்டிருக்கிறார். அவற்றில் நட்சத்திரக் குழந்தைகள் அவருடைய மிகச்சிறந்த சிறுகதையாகக் கருதப்படுகிறது. விமர்சகரான சி.சு. செல்லப்பா அவரை தமிழ்ச்சிறுகதையின் சாதனையாளர்களில் ஒருவராகக் கருதுகிறார். ஐந்து சிறுகதைத் தொகுப்புகள் வெளிவந்துள்ளன.

துப்பறியும் தொடர்

பி.எஸ்.ராமையா குங்குமப்பொட்டு குமாரசாமி என்னும் துப்பறியும் கதாபாத்திரத்தை உருவாக்கி அவரை மையமாக்கி பல கதைகள் எழுதியிருக்கிறார். தமிழில் தொடக்க காலத்தில் எழுதப்பட்ட துப்பறியும் கதாபாத்திரங்களில் ஒன்று அது.

நாவல்கள்

ராமையா 7 நாவல்கள் எழுதியுள்ளார். அவற்றில் பிரேமஹாரம் என்னும் நாவல் மட்டுமே வாசகர்களால் கவனிக்கப்பட்டது. நந்தாவிளக்கு நாவலும் சில விமர்சகர்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

நாடகங்கள்

பி.எஸ்.ராமையா 7 நாடகங்கள் 5 வானொலி நாடகங்கள் எழுதியுள்ளார். 1957-ல் அவர் எழுதிய அவர் எழுதிய முதல் நாடகம்

பிரசிடெண்ட் பஞ்சாட்சரம். போலீஸ்காரன் மகள், பிரசிடெண்ட் பஞ்சாட்சரம் ஆகிய நாடகங்கள் திரைப்படமாக வெளிவந்தன

இலக்கிய இடம்

பி.எஸ்.ராமையா முதன்மையாக மணிக்கொடி சிறுகதை இதழின் ஆசிரியர் என்ற வகையிலும், தமிழின் முன்னோடிச் சிறுகதையாசிரியர்களின் படைப்புகளைச் செம்மைசெய்தவர் என்ற வகையிலும் முக்கியமான இதழாளராகக் கருதப்படுகிறார். அவ்வகையில் சிறுகதை மறுமலர்ச்சியை உருவாக்கியவர் என்று மதிக்கப்படுகிறார்.

தமிழில் சிறுகதை வடிவம் உருவாகி வந்த காலகட்டத்தில் எழுதிய முன்னோடிகளில் ஒருவர் பி.எஸ்.ராமையா. இலக்கியநோக்குடனும், வாசிப்புச்சுவைக்காகவும் நிறைய எழுதியவர். அவற்றில் இலக்கியத்தரமான படைப்புகள் உண்டு. சிறுகதைக்கான வடிவ அமைவு கைகூடாதவை ராமையாவின் சிறுகதைகள் என்றாலும் சுருக்கமான, இயல்பான கதைசொல்லலும் யதார்த்தவாத அணுகுமுறையும் அவற்றை கலையம்சம் கொண்டவையாக ஆக்குகின்றன. தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் முன்னோடிகளில் ஒருவராகவும் அவரை நிலைநிறுத்துகின்றன.

முதல் சிறுகதைத்தொகுப்பு நூல் பட்டியல்

சிறுகதைத்தொகுப்புகள்

மலரும் மணமும் - அல்லயன்ஸ் பதிப்பகம்
ஞானோதயம்
பாக்யத்தின் பாக்கியம்
புதுமைக்கோவில்
பூவும் பொன்னும்
நாவல்கள்
பிரேம ஹாரம்
நந்தா விளக்கு
தினை விதைத்தவன்
சந்தைப் பேட்டை

கைலாச ஐயரின் கெடுமதி
விதியின் விளையாட்டு
கோமளா

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு

இலக்கிய வரலாறு

மணிக்கொடி காலம் - மெய்யப்பன் பதிப்பகம்

நாடகங்கள்

தேரோட்டி மகன்

மல்லியம் மங்களம்

பூ விலங்கு

பாஞ்சாலி சபதம்

களப்பலி

போலீஸ்காரன் மகள்

பிரசிடென்ட் பஞ்சாட்சரம் (1957) நிகோலாய் கோகோலின்

"இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல்" நாடகத்தை தழுவி எழுதப்பட்டது.

வானொலி நாடகங்கள் தொகுப்பு

பதச்சோறு

அரவான்

சாகத் துணிந்தவன்

வேதவதி

தங்கச் சங்கிலி

மற்ற நூல்கள்

1943 - சினிமா - திரைப்படம் பற்றிய நூல்

பி. எஸ். ராமையா

<https://ithutamil.com/%E0%AE%AA%E0%AE%BF-%E0%AE%8E%E0%AE%B8%E0%AF%8D-%E0%AE%B0%E0%AE%BE%E0%AE%AE%E0%AF%88%E0%AE%AF%E0%AE%BE/>

வத்தலகுண்டு: இந்த ஊர் முன்பு மதுரை மாவட்டத்தில் இருந்தது.

இப்போது திண்டுக்கல் மாவட்டத்தில் உள்ளது. வத்தலகுண்டு

என்பதை ஆங்கிலத்தில் பத்லகுண்டு என்பார்கள். இந்த பத்லகுண்டு ஊரிலிருந்து திண்டுக்கல் செல்லும் பாதையில் அமைந்த ஊர் ஆத்தூர் என்கிற கிராமம். இந்த ஊரைச் சார்ந்த சுப்ரமணிய அய்யரின் மகன்களில் ஒருவர் ராமையா. சுப்ரமணிய அய்யர் பிழைப்புக்காக வந்து சேர்ந்த ஊர் பத்லகுண்டு. எனவே பத்லகுண்டு நாளடைவில் இவர்களுக்கு சொந்த ஊராக மாறியது. எனவே ராமையாவுக்கு பத்லகுண்டு சுப்ரமணிய ராமையா என்கிற பெயர் நிலைத்து பின்பு சுருங்கி பி.எஸ்.ராமையாவாக மாறியது. மிகவும் ஏழ்மையான குடும்பம். வத்தலக்குண்டுவில் மூன்றாவது ஃபாரம் (8ம் வகுப்பு) வரை தான் படிக்க முடிந்தது. சிறு வயதிலேயே தாயை இழந்தவர் ராமையா. வறுமை கொடூரமாகத் தாக்கியது. பிழைப்பைத் தேடி தனது 16வது வயதில் மதராஸ் வந்து சேர்ந்தார்.

1921இல் மதராஸ் பட்டினம் வந்த ராமையா வந்த இடத்தில் திக்குத் தெரியாமல் தவிக்க நேரிட்டது. மதராசில் தாக்குப்பிடிக்க முடியவில்லை. சிறிது நாட்களில் ஊருக்கே திரும்பி விடுவது என முடிவெடுத்து, திரும்பும் வழியில் சில காலம் திருச்சியில் ஒரு ஜவுளிக்கடையில் கணக்கு எழுதுதல், துணி அளந்து கொடுத்தல் போன்ற சில்லறை வேலைகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறார். அங்கேயும் அவரால் வெகு நாட்கள் நீடிக்க முடியவில்லை.

வேலையை விட்டு விட்டு வேறு எங்கெங்கெல்லாமோ உதிரி உதிரியாகக் கிடைத்த வேலையைப் பார்த்து வந்தவருக்கு மதராஸ் (இனிமேல் சென்னை) செல்ல வேண்டுமென்ற ஆசை மட்டும் தீரவே இல்லை. எனவே மறுபடியும் சென்னை சென்றார். பிழைப்பிற்கும், சாப்பாட்டிற்குமாக ஓட்டல்களில் சர்வராகப் பணிபுரிந்திருக்கிறார். எங்கெங்கெல்லாமோ சில்லறை வேலைகள். வாழ்க்கை நரகமாகத் தானிருந்திருக்கிறது. விடுதலைப்போராட்டம் தீவிரமாக இருந்த காலம். அதிலும் முக்கியமாக உப்பு சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் அப்போது நாடெங்கும் தீவிரமாக நடைபெற்று வந்தது.

அனேக இளைஞர்களின் மனநிலை அக்கால கட்டங்களில் விடுதலை போராட்டங்களில் கலந்து கொண்டு நாட்டிற்காகப் போராடும்

உத்வேகம் நிறைந்ததாகவே இருந்தது. அந்த உத்வேகம் ராமையாவின் மனதிலும் எழுந்ததன் விளைவாக 1930ல் சென்னையில் நடைபெற்ற உப்பு சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தில் தன்னையும் இணைத்துக் கொள்ளும் வாய்ப்பைப் பெற்றார். போராட்டத்தில் தீவிரமாகப் பணியாற்றினார். தொடர்ந்து, வேதாரண்யம் உப்பு சத்தியாகிரகத்தில் கலந்து கொள்ளச் சென்ற ராமையா, கைது செய்யப்பட்டு அலிப்பூர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். சிறைச்சாலை இவருக்குப் பல்கலைக்கழகமாக விளங்கியது. ராமையாவுக்கு சிறு வயதிலிருந்தே தமிழில் ஒரு தீராத காதல் இருந்திருக்கிறது. அலிப்பூர் சிறைச்சாலையில் வ.ரா., ஏ.என். சிவராமன் போன்ற இலக்கியவாதிகள் இவருடன் சிறைக் கைதிகளாக இருந்தனர். இவர்களுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பு, ராமையாவை இலக்கியத்தில் செழுமைப்படுத்தியது. விடுதலையான பிறகு 1930இன் இறுதியில் மீண்டும் விதேசித்துணி எரிப்புப் போராட்டத்திலும் பங்கு பெற்றார்.

ஒரு சமயம் ஆனந்தவிகடன் ஒரு சிறு கதைப் போட்டி ஒன்றை அறிவித்து நடத்தியது. வருடம் 1933. இந்தப்போட்டியில் ராமையா கலந்து கொண்டார். இவர் எழுதிய 'மலரும் மணமும்' என்கிற சிறுகதை இப்போட்டியில் முதல் பரிசைப் பெற்றது. இதற்கு முன்பே இவர் விதியின் விளையாட்டு கோமளா அல்லது கைலாச அய்யரின் கெடுமதி என இரு நாவல்கள் எழுதியிருந்தாலும் அவைகள் பொருட்படுத்தத்தக்கவை அல்ல. எனவே, 'மலரும் மணமும்' சிறுகதை முயற்சியே ராமையாவின் இலக்கியப் பணியின் முதல் படி எனக் கொள்ளவேண்டும். 'மலரும் மணமும்' வெற்றியைத் தொடர்ந்து பல சிறு கதைகள் எழுதினார். அவைகள் காந்தி, ஜெயபாரதி, போன்ற அக்காலப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்திருப்பதாகப் பதிவுகள் உள்ளன. இவற்றிற்கெல்லாம் பிறகு தான் 'மணிக்கொடி' யில் இவரது பிரவேசம் நிகழ்ந்தது. ஒரு கட்டத்தில் 'மணிக்கொடி' நின்று போகும் சூழல் ஏற்பட்டபோது, அதன் பொறுப்பை ராமையா தாமே எடுத்துக்கொண்டார். பின்பு சில

சிறிய கருத்து வேறுபாட்டினால் 'மணிக்கொடி' யை விட்டு விலக வேண்டியதாயிற்று.

ஆனந்தவிகடன் இவருக்கு ஆதரவுக்கரம் நீட்டியது. தொடர்ந்து சிறுகதைகள் எழுதி வர ஆரம்பித்தார். இக்காலக்கட்டத்தில் இவருக்கு திரைப்படத்துறையின் மீது ஆர்வம் ஏற்பட்டது. 1940இல் முதன் முதலாக 'பூலோக ரம்பை' என்கிற படத்திற்கு வசனம் எழுதினார். அதைத் தொடர்ந்து மணிமேகலை, மதனகாமராஜன், குபேர குசேலா, சாலிவாஹனன், பக்த நாரதர், விசித்திர வனிதா என பல படங்களில் தொடர்ந்து பணியாற்றினார். சிரிப்பு நடிகர் சந்திரபாபுவின் சினிமா பிரவேசம் ராமையாவின் 'தன அமராவதி' என்கிற படத்தின் மூலம் நிகழ்ந்தது. சந்திரபாபுவை திரை உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்திய பெருமை பி எஸ் ராமையாவுக்கே உரித்தானது. 1943இல் இவர் திரைப்படம் பற்றிய நூல் ஒன்றை எழுதியிருக்கிறார். இந்நூல் திரைப்படத்துறை பற்றிய மிகவும் முக்கியமான பதிவுகளை உள்ளடக்கியது. இவரது திரைப்பணி 1949-50 வரையிலும் நீடித்தது. பிறகு இத்துறையை அவர் வெறுக்கத் தொடங்கினார்.

எஸ்.வி.சகஸ்ரநாமத்தின் சேவா ஸ்டேஜ் நாடகக் குழுவின்காக பி.எஸ்.ராமையா அற்புதமான சில நாடகங்களை எழுதிக் கொடுத்தார். அவற்றில் பிரசிடென்ட் பஞ்சாட்சரம், போலீஸ்காரன் மகள், மல்லியம் மங்களம் போன்ற நாடகங்கள் திரைப்படமாகத் தயாரிக்கப்பட்டு பெரும் வெற்றியைப் பெற்றன. இவைகள் தீவிர நாடகமாக நடிக்கப்பட்ட பூவிலங்கு, தேரோட்டி மகன், பாஞ்சாலி சபதம் போன்றவைகளும் மிகப்பெரிய பெயரை ராமையாவுக்கு அளித்தன.

பி.எஸ்.ராமையா சுமார் 300 சிறுகதைகள் எழுதியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இவரது சிறுகதைகள் அடைந்த வெற்றியை இவர் எழுதிய நாவல்கள் பெறவில்லை என்றே தோன்றுகிறது என்றாலும் பிரேமஹாரம், நந்தாவிளக்கு, தினை விதைத்தவன், சந்தைப்பேட்டை போன்ற நாவல்கள் கவனத்துக்குரியவைகளாகக் கருதப்பட்டன.

இரண்டு முறை 'மணிக்கொடி' பத்திரிகையின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய ராமையா, 'மணிக்கொடி காலம்' எனும் நூலை எழுதியிருக்கிறார். இந்நூல் மிகவும் முக்கியமான நூல். இந்நூலுக்காக இவருக்கு 1982இல் சாகித்திய அகாடமி விருது வழங்கப்பட்டது. 1983இல் இவர் காலமானார்.

பி. எஸ். ராமையா பணியாற்றிய திரைப்படங்கள்:

1940 - பூலோக ரம்பை வசனம்

1940 - மணி மேகலை வசனம்

1941 - மதனகாமராஜன் கதை, வசனம்

1943 - குபேர குசேலா வசனம் (கே.எஸ்.மணியுடன் சேர்ந்து இயக்கம்)

1945 - சாலிவாஹனன் கதை

1945 - பரஞ்சோதி கதை, வசனம்

1945 - பக்த நாரதர் வசனம்

1946 - அர்த்த நாரி கதை, வசனம்

1946 - விசித்திர வனிதா திரைக்கதை, வசனம்

1947 - தன அமராவதி கதை, வசனம், இயக்கம்

1947 - மகாத்மா உதங்கர் கதை, வசனம்

1948 - தேவதாசி கதை, வசனம்

1949 - ரத்னகுமார் கதை

1952 - மாய ரம்பை வசனம்

1959 - பிரசிடென்ட் பஞ்சாட்சரம் கதை, வசனம்

1960 - ராஜ மகுடம் வசனம்

1962 - போலீஸ் காரன் மகள் கதை

1963 - பணத்தோட்டம் கதை

1963 - மல்லியம் மங்களம் கதை

- கிருஷ்ணன் வெங்கடாசலம்

அழியாச் சுடர்கள்

நவீன இலக்கிய கர்த்தாக்களின் படைப்புப் பெட்டகம்

<https://azhiyasudargal.blogspot.com/search/label/%E0%AE%AA%E0%AE%B F.%E0%AE%8E%E0%AE%B8%E0%AF%8D.%E0%AE%B0%E0%AE%BE%E0% AE%AE%E0%AF%88%E0%AE%AF%E0%AE%BE>

மடித்தாள் பட்டி - பி. எஸ். ராமையா

மதுரையிலிருந்து பழனிக்குப்போகும் சாலையிலிருந்து நாலெந்து மைல் தூரத்திலிருக்கும் ஒரு கிராமத்திற்குப் போய் விட்டுத் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தேன். ஒரு காலத்தில் காட்டோடையாக இருந்த அந்த நொடிப் பாதையில், வண்டி அடிக்கொரு தரம் குலுங்கி விழுந்து ஆடி அசைந்து கொண்டிருந்தது. திடீரென்று வண்டிக்காரன் வண்டியை நிறுத்தி, "இடது காளைக்கு ஒரு லாடம் விழுந்திருக்குதுங்க மாடு நொண்டுது" என்றான்.

"இந்த நடுக் காட்டிலே என்ன செய்ய முடியும்? மெள்ள வெள்ளைப் பட்டிக்குப் போய்விடுவோம்.அங்கே லாடம் கட்டிக் கொள்ளலாம்" என்றேன்.

"அதுவரை தாங்காதுங்க மாடு வீணாப் போயிடும். கொஞ்சம் இறங்கி அப்படி அந்த ஆலமரத்தடியிலே குந்திக்குங்க ஒரு நொடியிலே மடித்தாள் பட்டிக்குப் போயி லாடம் கட்டிக்கிட்டு வந்துடறேன்" என்றான்வண்டிக்காரன்.

அவன் குரலில் மாட்டின் பரிதாப நிலை பிரதிபலித்தது. சலிப்புடன்

வண்டியிலிருந்து குதித்தேன்.வண்டிக்காரன் மாடுகளை அவிழ்த்து வண்டியை ஒருபுறம் தள்ளி நிறுத்தினான். ஒரு மாட்டை மாத்திரம்

அங்கேயே அருகிலிருந்த ஒரு மரத்தின் வேரில் கட்டி விட்டு,
இன்னொரு மாட்டை ஓட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

பங்குனி மாதத்து வெயில் மூளையுருகும்படி
தாக்கிக்கொண்டிருந்தது. அந்த முரட்டு வழியில் வண்டியின்
ஆட்டத்துக்கு ஈடு கொடுத்து உடலெல்லாம் நோவெடுத்தது. இந்த
இடத்தில் லாடம் விழுந்து, மாடு நொண்டும்படி நேர்ந்த
அதிருஷ்டத்தைப் பற்றி எரிச்சலுடன் முனு முனுத்துக் கொண்டே
வண்டிக்காரன் குறிப்பிட்ட ஆலமரத்தை நோக்கி நடந்தேன். அது
வண்டிப்பாதையிலிருந்து கொஞ்சம் உயர்ந்த
மட்டத்திலிருந்தது. ஆகையால், நான் இருந்த இடத்திலிருந்து வெறும்
மரம் மாத்திரம்தான் தெரிந்தது.

ஆனால் மரத்தடிக்குப்போனவுடன் என்மனத்திலிருந்த
எரிச்சலெல்லாம் ஒரே வியப்பாக மாறிவிட்டது. ஆகா! எவ்வளவு
கம்பீரமான காட்சி!

அந்த இடத்தைச்சுற்றி மூன்று திசைகளில் அடுக்கடுக்காகப் பல
குன்றுகள் அமைந்திருந்தன. ஒன்று வெறும் கருங்கல்லாலேயே
அமைந்தது. சாதாரணக் காட்டுக் கள்ளிச் செடிக்குக்கூட இடம்
கொடுக்கமறுக்கும் கரடு.

இன்னொன்றின் மேல் அங்கும் இங்குமாக முளைத்திருந்த புதர்ச்
செடிகள் மற்றொன்று கொஞ்ச தூரத்தில் நீலப் பச்சை ஆடையணிந்து
அந்தவெயிலில் அழகு பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. ஒரு புறத்தில்
இரண்டு குன்றுகளுக்கிடையில் மாரிக் காலத்தில் குளமாக வேஷம்
போடும் ஒரு பெரிய பள்ளத்தாக்கு அதில் அடர்த்தியாகக் கருவேலம்
செடிகளும், மரங்களும் வளர்ந்து நிறைந்திருந்தன. இந்தக்குளத்தின்
மூன்றாவது திசையில்தான் அந்த நீலப்பச்சைமலை
நின்றனுகொண்டிருந்தது.

ஆலமரத்திற்கு மேற்கே கொஞ்சம்தள்ளி ஒரு பெரிய கிணறு இருந்தது.
அதற்குக் கருங்கல்லால் கரை கட்டி உள்ளே இறங்கப் படிகளும்
அமைக்கப்பட்டிருந்தன. கிணற்றையடுத்து ஒரு மரத்தடியில் ஒரு

சிறிய காட்டுக் கோயில் மண் சாந்து வைத்துக் கருங்கற்களால் கட்டியது.ஒரே ஓர் அறைகொண்டது.கோயிலின் முன்புறச்சுவரின்மேல், இருமூலைகளிலும், ஆணும்பெண்ணுமாக இரண்டு மண் சிலைகள் நிற்க வைக்கப்பட்டிருந்தன. கோயிலை அடுத்திருந்த மரத்திலிருந்து இரும்புச் சங்கிலியில் கட்டிய ஒரு பெரிய வெண்கலமணி தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அந்த மரத்தைச் சுற்றி அங்கங்கே அடுப்பு மூட்டி எரித்த அடையாளமாக மும்மூன்று கரி ஏறிய கற்கள் கிடந்தன.

அந்த இடத்தின் கம்பீரம் நிறைந்த வனப்பில் ஈடுபட்டுச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றவன், "முருகா" என்று யாரோ உரக்கச்சொல்லியதைக் கேட்டுத்திரும்பினேன்.

கிணற்றுக்குள்ளிருந்து ஒரு பண்டாரம் கப்பரையில் ஜலம் நிறைத்துக்கொண்டு ஏறி வந்துகொண்டிருந்தார். அறையில் கோவணம். மேலே உடலை மறைத்துப்போர்த்திய ஒருகாவித்துணி, மழ மழவென்று சிரைத்த தலை, நெற்றியிலும் உடலிலும் பளிச்சென்று பூசிய திருநீறு. கழுத்திலே காவித் துணிக்கு மேல் விழுந்து புரண்டு கொண்டிருக்கும் ருத்திராட்ச மாலை. வலது கையில் தண்ணீர்நிறைந்ததிருவோடு இடதுகையில் ஒரு முறுக்குத்திடி.

பண்டாரம் படியேறி வெளியில் வந்து திருவோட்டைச் சூரியனுக்குக் காட்டுவது போலத் தூக்கிப்பிடித்து, முருகா! என்று ஒரு தரம் பலமாக உச்சரித்தார். பிறகு ஒருநிமிஷம் கண்களை மூடித் துதிக்கும் பாவனையில் நின்றார். கண்ணைத் திறந்து இன்னொரு தரம், "முருகா" என்று சொல்லிவிட்டு, நாலைந்துமிடறு தண்ணீர் குடித்தார். மீதித் தண்ணீரைக் கால்களில் ஊற்றிக்கொண்டு என்னை நோக்கிவந்தார்.

யாரோ சோம்பேறிப் பண்டாரமென்ற அலட்சியத்துடன் நின்றேன். ஆனால் அருகில்வரவர அவர் முகத்திலிருந்த தனிக்களை என் உள்ளத்தைக்கவர்ந்தது. சாமுத்திரிகா லட்சணப்படிபார்த்தால் அதை ஓர் அழகான முகமென்று சொல்லமுடியாது. எங்கள் வண்டி வந்த சாலையைவிடக்கரடுமுரடாகத் தோன்றியது. ஆனால் அந்த முரட்டு

அமைப்பிலே ஒரு விசேஷக்கவர்ச்சி இருந்தது.உள்ளத்திலிருந்து பொங்கி வந்து முகத்தில் பரவி ஒளி வீசும் ஓர் அதிசய சக்தியின் கவர்ச்சி. கண்கொட்டாமல் அவர் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டுநின்றேன்.

பண்டாரம் என் அருகில் வந்து ஏற இறங்கப்பார்த்துவிட்டு "கோவிலிலே பூசைபோடவந்தீர்களா, ஆண்டவனே." என்றார்.

நான், "இல்லை, செம்பட்டிக்குப்போகிறேன்: திடீரென்று ஒரு மாட்டுக்குலாடம் விழுந்துநொண்டஆரம்பித்துவிட்டது.வண்டிக் காரன் லாடம் கட்ட மடித்தாள் பட்டிக்குப் போயிருக்கிறான். நீங்கள்தான்கோவில்பூசாரியா" என்றேன்.

பண்டாரம் கோவிலை ஒரு தரம் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, "இல்லை. ஊர் சுற்றும் பரதேசிப் பண்டாரம்" என்று சொல்லி விட்டுமேலே நடக்க ஆரம்பித்தார்.

வண்டிக்காரன் வரும் வரை அவரைப் பேச்சுத் துணைக்காவது நிறுத்திக்கொள்ளலாமே என்ற எண்ணம் எழுந்தது என் மனத்தில், "ஸ்வாமி இது என்னகோவில் தெரியுமா?" என்றேன்.

பண்டாரம் நின்று திரும்பி, "மடித்தாளம்மன் கோவில்; அந்தக்கோவில் கதையைக் கேட்க ஆசையுண்டாஆண்டவனே." என்று கேட்டுக்கொண்டே அருகில் வந்தார்.

ஆவலுடன்,"சொல்லுங்கள்"என்றவன்.அவர் கண்குறிப்பை அறிந்து மரத்தடியில் ஒரு புறம் உட்கார்ந்தேன். பண்டாரம் திருவோட்டையும் முறுக்குத் தடியையும் அருகில் வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்துசொல்ல ஆரம்பித்தார்.

"நீங்கள் அருகில் போய்ப் பார்த்தீர்களா கோவிலை? இல்லையா? உள்ளே இருக்கும் தெய்வத்திற்குப் பெயர் மடித்தாளம் மன்.

இந்தக்கோவிலினால்தான் பக்கத்துக்கிராமத்திற்கு மடித்தாள் பட்டி என்று பெயர் வந்தது.

"பேய் பிசாசுகளை அடக்குவதில் ரொம்ப சக்தியுள்ள தெய்வம் என்பது கிராம ஜனங்களின் நம்பிக்கை, பேய் பிடித்த பெண்களை இங்கே கொண்டுவந்து ஆடவிட்டுப் பொங்கலிட்டுப் பூசைபோட்டால் பேய் பறந்து போய்விடுமாம். அது போனதற்கு அடையாளமாக அந்த மரத்தில் ஆணி அடிப்பார்கள்.

"ஆண்டவனே! மனிதன் குணத்தில் உயரும்போது அவனிடம் தெய்வீகம் பிறக்கிறது. அவனைத் தெய்வாம்சம் என்று வணங்குவதிலே தவறில்லை. ஆனால் பாருங்கள். ஆண்டவனே காலம் போகப்போக அவனே தெய்வமாகிவிடுகிறான். சிலசமயங்களிலே, நல்லபடியாக மக்களை உயர்த்தும் தெய்வநிலையிலிருந்து விழுந்து, அவர்களைப் பயமுறுத்திப் பலிகேட்கும் காட்டேரியாகவும் மாறிவிடுகிறான். அப்படி மாறிய ஒரு தெய்வத்தின் கோவில்தான் இது.

"வருகிற மன்மத வருஷம் பங்குனிக்குச் சரியாக முன்னூறு வருஷமாகும் இந்தக் கோவில் கட்டி என்ன எண்ணுகிறீர்கள்? நடப்பது பார்த்திப பங்குனி சரியாகப் பத்துவருஷம் இருக்கிறது மன்மத பங்குனிக்கு.

"அப்போது மதுரையிலே திருமலைநாயக்கர், ஆண்டுகொண்டிருந்தார். அவருடைய கடைசிக் காலத்தில் விஜயநகர ராஜ்யம் சீர்குலைந்து போயிற்று. அதையெல்லாம் படித்திருப்பீர்களே? அந்தச் சமயத்தில் மைசூர் ராஜ்யத்தில் கந்தர்வ ராச உடையார் என்பவர் ஆண்டு கொண்டிருந்தார். மதுரைநாயக்கருக்கும், மைசூர் உடையாருக்கும் விரோதம் ஏற்பட்டுவிட்டது. மைசூர் அரசர் மதுரைமேல் படைகளை அனுப்பிவிட்டார்.

"அந்தப் படை முதலில் சத்திய மங்கலம் பிராந்தியத்தைப் பிடித்துக்கொண்டது. அப்போது திருமலைநாயக்கர் உடல்நலம் குன்றிப்படுத்த படுக்கையாக இருந்தார். அவருடையதம்பிகுமார முத்து நாயக்கன் படைகள் திரட்டுவதாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததை நம்பியிருந்து விட்டார். ஆனால் குமாரமுத்து நாயக்கனுக்குத் தீரமும் இல்லை, திறமையும், மைசூர்ப்படைகளை எதிர்க்க ஓர் ஏற்பாடும்செய்யவில்லை.

“சத்திய மங்கலத்தைப் பிடித்தபோது எதிர்ப்பு இல்லாமல் போகவே மைசூர்த் தளபதிக்கு ரொம்ப தைரியம் வந்து விட்டது. படைகளை நடத்திக் கொண்டே மடமடவென்று மதுரைக்கருகிலேயே வந்துவிட்டான் தலை நகருக்கே ஆபத்து வந்து விட்ட தென்பதைக் கண்டவுடன்தான் திருமலை நாயக்கர் விழித்துக் கொண்டார். உடனே மறவச் சீமைக்கு அதிபதியான ரகுநாத சேதுபதிக்கு உதவி கோரி ஆளனுப்பினார். சேதுபதி மந்திரத்தால் வரவழைப்பதுபோல ஒரு பெரும்படையைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்துவிட்டார். நாயக்க மன்னரும் அவசரமாக ஒரு படை திரட்டினார்.இரண்டு படைகளும் சேர்ந்து மைசூர்ப்படைகளை எதிர்த்தன. எதிரிகள் பின்வாங்கி ஓட்டமெடுத்தார்கள்.

"சேதுபதி, படைகளுடன் எதிரிகளைத் துரத்திக் கொண்டு போனார். மைசூர்ப் படைகள் பின்வாங்கி அதோ தெரிகிறதே அந்தக் குளம், அங்கே வந்து தங்கினார்கள். அந்த இடம் இயற்கையாக மூன்று புறமும் குன்றுகள் சூழ்ந்துகோட்டைபோல அமைந்திருக்கிறதல்லவா? அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, மைசூரிலிருந்து உதவி வரும்வரையில் எதிர்த்துநிற்கவழிசெய்து கொண்டான்.அந்தத்தளபதி துரத்திக்கொண்டுவந்த சேதுபதியின் படைகள் கிழக்கே ஒரு காத துரத்தில் கூடாரமடித்தார்கள்.அவர்கள் துரத்திக் கொண்டு வந்த விறுவிறுப்புடனேயே தாக்கியிருந்தால் எதிரிகளைப் பஞ்சாகப் பறக்கவிட்டிருக்கலாம். ஏனோ அப்படி நடக்கவில்லை. இருதரப்பாருக்கும் கொஞ்சம் களைப்பாறவும், அணிகளைத் திருத்தியமைக்கவும் நேரம் கிடைத்தது.

“சுமார் பத்து நாள்வரை இரண்டு படைகளும் காத தூரத்தி லேயே ஒதுங்கி இருந்தன. பத்தாம் நாள், மைசூரிலிருந்து புதிய படைகள் வந்திருப்பதாகச் சேதுபதிக்குச் செய்தி எட்டியது. எவ்வளவு படைகள் வந்திருக்கின்றன; அவற்றை எப்படி உபயோகிக்கப்போகிறார்கள் அவர்களே தாக்குவார்களா என்பன போன்ற தகவல்களை உளவறிந்து கொண்டுதான் மேலே தம் திட்டத்தை வகுக்கவேண்டுமென்று முடிவு செய்தார்.சேதுபதி.

“உளவறிவதில் நிபுணர்கள் பலர் அவரிடம் இருந்தார்கள். அந்தக்கலையில் சூரர்கள். ஆனால் அவர்களையெல்லாம் அனுப்பாமல், ரகுநாத சேதுபதி, தாமே மாறு வேஷத்தில் புறப்பட்டார். அவர் அப்படிப் புறப்பட்டுப்போனது அவருடைய படையாட்களுக்கே தெரியாது.

"அந்தக்காலத்தில் அதோ இருக்கிறதே. வண்டிப்பாதை அது ஒரு காட்டோடையாக இருந்தது. இந்த மடித்தாள் பட்டி அப்போது நல்ல செழிப்பான கிராமம். பத்துப் பதினைந்து மச்சு வீடுகளும் உண்டு. இந்த எல்லை போர்க்களமாக மாறியவுடன் கிராமத்து மக்கள் ஊரைவிட்டு ஓடிவிட்டார்கள். மைசூர்க்காரர்கள் வந்த பார்த்து யாருமில்லாததால் ஊரை அப்படியே விட்டு விட்டார்கள்.

“ஓடிப்போன கிராம மக்களில் கள்ளிமுத்தன் என்று ஓர் அம்பலகாரன் இருந்தான்.கிராமத்தில் பெரிய பணக்காரன்.அவன் ஊரைவிட்டு ஓடிய அவசரத்தில்தம் சொத்தையெல்லாம் வீட்டின் முற்றத்தில் புதைத்துவைத்துவிட்டுப் போய்விட்டான். பத்துநாளாக இரண்டு படைகளும் கை கலக்காமலிருக்கவே எப்படியாவது புதைத்த பொருளை மீட்டுக் கொண்டு போய்விடுவதென்ற உறுதியுடன்,சேதுபதி மாறுவேஷத்தில் புறப்பட்ட அதே இரவில் அவனும் புறப்பட்டு வந்தான். தானும் கூட வருவேனென்று பிடிவாதம் செய்து, அவன் மனைவி மடிச்சியாச்சியும் அவனுடன் வந்தாள். இருவரும் இருளின் போர்வையில் மறைந்து வந்து வீட்டிற்குள் நுழைந்து விட்டார்கள். இருளிலேயே அவசரமாகத் தங்கள் புதையலைத் தோண்டியெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"சேதுபதி அந்தப் பக்கம் வந்தபோது அவர்கள் வீட்டிற்குள் தோண்டும் சத்தம் கேட்டது.சந்தேகப்பட்டுச்சுவரேறி முற்றத்தில் இறங்கினார். அம்பலகாரன் பயத்தில் கூச்சலிட ஆரம்பித்தான். சேதுபதி அவன் பயத்தைத் தெளிவிக்கச் செய்த முயற்சியெல்லாம் பலிக்காமல் போகவே,தான் யாரென்பதைவெளியிடவேண்டியது அவசியமாகிவிட்டது.

அவர் சேதுபதிமகாராஜா என்பதையறிந்தபிறகுதான்.அம்பல காரன் ஓய்ந்தான். புருஷனும் மனைவியும் அவர் காலில் விழுந்து கும்பிட்டார்கள்.அவருடைய வீர வெற்றிகளைப் பற்றிக்கேள்விப் பட்டிருந்த மடிச்சியாச்சி அவரை ஒரு தெய்வீக புருஷனாகவே நினைத்திருந்தாள்.

"சேதுபதி, தாம் மேற்கொண்டு வந்த வேலையை விளக்கி, 'அம்பலகாரனிடம் இந்தப் பிரதேசத்தின் அமைப்பு, எதிரிப் படைகளின் இருப்பு ஆகியவற்றைப் பற்றிய விவரங்களைக் கேட்டார். அவர் புறப்படத் தயாரானபோது மடிச்சியாச்சி, 'மகாராஜா இந்த ஏழை சொல்லைக் கேட்க வேண்டும். எதிரிப் படைகளுக்குள்ளே நீங்கள் தனியாகப்போவது சரியில்லையென்று எனக்குப் படுகிறது. உத்தரவு கொடுத்தால் இவரே போய் என்ன விவரம் வேண்டுமானாலும் தெரிந்து கொண்டு வந்துவிடுவார். என்றாள்.

"அம்பலகாரனும் உற்சாகத்துடன்,'ஆம் மகாராஜா' மைசூர்க் காரர்களுக்குக் கள்ளில் ரொம்பப் பற்றுதல், நான் போய் இங்கே கள்ளிருப்பதாகச் சொல்லி எதிரிகளில் ஓரிருவரை அழைத்துக் கொண்டுவருகிறேன். உள்ளே கொண்டுவந்து கட்டிவைத்து நமக்கு வேண்டியதையெல்லாம் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்றான்.

"இந்தத்திட்டத்துக்குச் சேதுபதி எப்படி இணங்கினார், ஏன் இணங்கினார் என்று யாரால் சொல்ல முடியும் இணங்கிவிட்டார்.

அம்பலகாரன் புறப்பட்டுப்போனான். மடிச்சியாச்சி மகாராஜாவை வீட்டுக்குள் அழைத்துச்சென்று விளக்கேற்றி உட்கார வைத்தாள்.

"அம்பலகாரன் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டபோது சரியாகத் தானிருந்தான். ஆனால் போகும் வழியில் சூழ்ந்திருந்த இருளில் ஆட்சிபுரிந்தபேய்களின் குணங்கள் அவன் நெஞ்சிலும் ஆட்சிபுரிய ஆரம்பித்து விட்டன. சேதுபதிக்கு உதவி செய்வதில் கிடைக்கும் சன்மானம் எவ்வளவு இருக்கும்? ஆனால் எதிரி தளபதியிடம் சேதுபதியையே பிடித்துக்கொடுப்பதாகச்சொன்னால் ஏராளமான சன்மானம் கிடைக்கக்கூடுமல்லவா? இந்த எண்ணத்தை எதிர்த்துப் போராடி வெற்றி கொள்ள அவனிடம் சக்தி இல்லை. தன்னைக் கண்டு அவன் போட்ட பயக்கூச்சலைக் கொண்டே சேதுபதி இதைப் புரிந்துகொண்டிருக்கவேண்டும். ஆனால்..!

“எதிரிப்படைகளின் முன் எல்லையை அடைந்தவுடனேயே பல படைவீரர்கள் வந்து அவனைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். தன்னை அவர்களுடைய தளபதியிடம் அழைத்துச்செல்லும்படி கேட்டுக்கொண்டான்.

“தளபதியிடம் போனவுடன் தனக்குத் தாராளமாகச் சன்மானம்கொடுத்தால்,சேதுபதியையேபிடித்துக்கொடுப்பதாகச் சொன்னான். அவன் கேட்குமளவு பொன்னாகவே கொடுப்பதாக வாக்களித்தான் தளபதி அவனுடன் பொறுக்கியெடுத்த ஐம்பது வீரர்களை அனுப்பினால் சேதுபதியைச் சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வருவதாகச் சொன்னான். அம்பலகாரன், மைசூர்க்காரர்கள் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை.

"அவர் இருக்குமிடத்தைச் சொல்லிவிட்டு நீ இங்கேயே காவலில் இருக்க வேண்டும் என் ஆட்கள் கொண்டு வந்தவுடன் தான் உன்னைப் போகவிடுவேன்” என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லி விட்டான்.

"அவர்கள் சொல்லும் வழியில் போனாலல்லாமல்தான் உயிருடன் கூடத் தப்பமுடியாது என்பது தெளிவாகிவிட்டது அம்பலகாரனுக்கு

எப்படியானாலென்ன நமக்கு வேண்டியது உளவுக்கூலி பொன்தானே என்று அவர்கள் நிபந்தனைக்கு உடன்பட்டு காட்டோடைக்குக் கிழக்கேயிருக்கும் கிராமத்தில் தெற்குக் கோடியிலிருந்து இரண்டாவது வீட்டிலிருக்கிறார். தனியாகத்தானிருக்கிறார்” என்று சொல்லிவிட்டான்.

“தளபதி பொறுக்காக நூறு வீரர்களைத் திரட்டி அனுப்பினான். அவர்கள் திரும்பிவரும்வரை கவனித்துக்கொள்ளும்படி, அம்பலகாரனை இரண்டு வீரர்களிடம் ஒப்படைத்தான்.

“மைசூர் வீரர்கள் வந்து கிராமத்தைச் சூழ்ந்து கொண் டார்கள். அம்பலகாரனை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த சேதுபதிக்குக் குறளிசொல்வதுபோல ஏதோ கோளாறு நேர்ந்திருக்கிறதென்று மனத்திலே பட்டு விட்டது. ஆனால் போனவன் துரோகம் செய்திருக்கக்கூடுமென்று அவர் சந்தேகிக்கவே இல்லை.

"மடிச்சியாச்சியிடம், ஏதோ தவறு நேர்ந்திருக்கிறதென்று எனக்குப்படுகிறது. நாம் உடனே இங்கிருந்து போய்விடவேண்டும். உன்னைத் தனியாக விட்டுவிட்டுப் போக முடியாது. என்னுடன் வந்துவிடு, உன்னை மறுபடி உன் கணவனிடம் சேர்க்க வழி செய்கிறேன்.புறப்படு” என்றார்.

"ஆனால் அவர்கள் தப்புவதற்குச் சமயமே இல்லை என்பது அடுத்த கணமே தெளிவாகிவிட்டது. எதிரி வீரர்கள் வீட்டைச் சூழ்ந்து கொண்டு விட்டார்கள். அவர்களில் ஒருவன் சிலரைப் பின்புறமாக முற்றத்தில் ஏறிக் குதிக்க உத்தரவிட்டது உள்ளே கேட்டது.

"மடிச்சியாச்சிநடுநடுங்கிப்போய்விட்டாள்.தங்களால்தான் அந்த வீர தெய்வத்துக்கு ஆபத்து வந்துவிட்டது என்ற எண்ணம் மனத்தில் ஒங்கிவிட்டது.

"ஆண்டவனே! இந்த பயம் என்கிற குணம் ரொம்ப அதிசயமானது. அதுவே ஒருவனைப் புழுவிலும் புழுவாக மாற்றிவிடுகிறது:

இன்னொருவனை வீராதி வீரனாக்கிவிடுகிறது. மற்றொருவனை அமரனாக்கிவிடுகிறது. பயம்.அழிக்கும் சக்தி அதிலிருந்து கற்பனை செய்தும் காண முடியாத துணிச்சலும், தியாகமும் பிறப்பது எவ்வளவு பெரியஅதிசயம்!

"மடிச்சியாச்சியைப் பிடித்த பயம் ஒரே நொடியில் அவளை தெய்வப் பெண்ணாக மாற்றிவிட்டது. அவளிடம் இயற்கையிலே இருந்த தாய்மைதான் பொங்கி எழுந்திருக்க வேண்டும். சேதுபதியைத் தன் சொந்த மகனாக வரித்துக் கொண்ட அந்தத்தாய், அடுத்த கணம். அன்னை பராசக்தியின் ஓர் அவதாரமாகிவிட்டாள்.

"ஒரே கணத்தில் அந்தக்கூடத்துக்காட்சியை மாற்றி அமைத்தாள்.ஒருபக்கத்தில் கிடந்தபாயைக்கொண்டுவந்து நடுக்கூடத்தில் விரித்தாள். முற்றத்தில் தோண்டிப் போட்டிருந்த மண்ணில் கொஞ்சம்அள்ளிக்கொண்டுவந்தாள்பானையிலிருந்ததண்ணிரில் மண்ணைக் கலந்து சேதுபதியின் நெற்றியிலும், கன்னங்களிலும், மூக்கின்மேலும்பூசினாள்.பாயின்மேல் உட்கார்ந்துசேதுபதியைத் தன் மார் மேல் சாய்த்துக்கொண்டு மகாராஜா, நீங்கள்தான் என் கணவர். உங்களுக்கு உடம்பு சரியில்லை என்று ரகசியமாகச் சொல்லிவிட்டு, உரத்த குரலில், 'என் சாமியில்லே! கொஞ்சம் தூங்குங்க. உடம்பு நெருப்பாக கொதிக்குதே காளியாத்தா என் தாலிக் கவுத்தைக் காப்பாத்திக் குடு தாயே! ஒனக்கு ரெண்டு கடா வாங்கிவெட்டச்சொல்றேன் என்று பிரலாபிக்க ஆரம்பித்தாள்.

“வீரர்கள் முற்றத்துக்குள் ஏறிக்குதித்து உள்ளே வந்தார்கள். ஒருவன் வாசல் கதவைத் திறந்துவிட அங்கிருந்தவர்களும் வந்து கூடத்திலிருந்த இருவரையும் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். சிலர் வீட்டின் மற்றப்பகுதிகளில் புகுந்து தேட ஆரம்பித்தார்கள்.

"சேதுபதிரொம்பத்திறமையுடன் நாடகமாடினார்.அவர் எழ முயலுவதும், ஆச்சி அவரை இழுத்து மார்பின் மேல் சாத்திக் கொண்டு, சும்மா இருங்க என் ராசா என் சாமியில்லே! ஐயா, உங்களுக்கெல்லாம் புண்ணியமுண்டு. என் வீட்டுக்காரருக்கு ஏதாவது

மருந்து குடுத்துக் காப்பாத்துங்கையா காளியாத்தா!
எனக்குத்தாலிப்பிச்சைபோடுதாயே என்றகூவியதுவந்தவர்களைத்
திகைத்து நிற்கச் செய்துவிட்டது.

மைசூர் வீரர்களும் நம்ம ஜனங்கள்தானே? தன் கணவனைத் தவிர
வேறு ஓர் ஆண்பிள்ளையை ஒருத்திதன் மார்பின்மேலேயே சாத்திக்
கொள்வாளா! அதுவும் காளியாத்தாளிடம் தாலிப்பிச்சை
கேட்கிறாள்.ஆகையால், அவர்கள் சேதுபதியையும் ஆச்சியையும்
நிஜமான கணவனும் மனைவியும் என்றே நம்பிவிட்டார்கள்.

அந்த வீட்டின் இதரப் பகுதிகளிலும் அக்கம் பக்கத்திலும் தேடிய
ஆட்கள் வெறும் கையுடன் திரும்பி வந்தார்கள். அதன் பிறகுதான்
அவர்களை நடத்திவந்த வீரன், ஆச்சியிடம்கேட்டான்: "ஏய்
உண்மையைச் சொல்லிவிடு; இங்கே சேதுபதி வந்தாராமே, எங்கே
அவர்? ஏமாற்ற முயன்றால் இருவரையும் துண்டம்
துண்டமாகவெட்டிஎறிந்துவிடுவோம் என்றான்.

"ஆச்சி கண்ணிருடன், அப்படியாவது என் கஷ்டத்தை முடிச்சிடுங்க.
பத்து நாளாச்ச நாங்க வெயிலைப் பாத்து. பயந்து கிட்டு எலிங்கமாதிரி
இப்படிப் பதுங்கிக்கிட்டுக் கெடக்கிறோம். அஞ்சுநாளாச்ச இவரு
சோறு தண்ணிபாத்து. நீங்கசொல்ற ஆளை நான் சொப்பனத்திலே
கூடப் பாத்ததில்லே. நீங்க கொளந்தை குட்டிங்களோடே நல்லா
இருப்பீங்க. உங்க பொஞ்சாதிங்கதாலி கெட்டியாயிருக்கும். எங்க
ரெண்டு பேரையும் ஒரே அடியாகக் கொன்னு போட்டுடுங்க என்று
படபடவென்று பேசினாள்.

“அவள் பேச்சின் முடிவில் சேதுபதி ஒரு தடவை முனகித்
தலையைப் புரட்டினார். ஆச்சி தலையைப் பிடித்துத் தடவி விட்டு,
ஐயோ,சும்மாஇருங்களேன் என்று சமாதானப்படுத்தினாள்.

வீரர்களின் தலைவனுக்கு கொஞ்ச நஞ்சம் இருந்த சந்தேகமும்
தீர்ந்துவிட்டது. நம்மிடம் உளவு சொல்ல வந்தவன் ஏமாற்றி

இருக்கிறான் என்று சொன்னான் ஒருவன். அப்படித்தான் தோன்றுகிறது. மதுரைக்காரர்கள் ஏதோ சூழ்ச்சியாக அவனை அனுப்பி இருக்கிறார்கள். புறப்படுங்கள் என்று உத்தரவிட்டுவிட்டுப் புறப்பட்டான் தலைவன். அந்த அபாய காலத்தம்பதிகளைத் திரும்பிக் கூடப்பார்க்காமல் போய்விட்டார்கள்.

அவர்கள் கன்னடத்திலேயே பேசினாலும் சேதுபதி ஓர் அளவுக்கு உண்மையை ஊகித்துக்கொண்டுவிட்டார். எதிரியாட்கள் கிராமத்தின் எல்லைக்குப் போகும்வரை அவகாசம் கொடுத்து விட்டுக்குதித்து எழுந்தார். தம் சொந்தத்தாயைவணங்குவது போல ஆச்சியை வணங்கினார். அம்பலகாரனுடைய துரோகத்தைப் பற்றித்தான் அறிந்துகொண்டதைச் சொல்லி, அவளைத்தன்னுடன் வந்துவிடும்படி அழைத்தார்.

மடிச்சியாச்சி அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. என் கதி என்ன ஆனாலும் சரி, நீங்கள் தப்பிப் போய் ஊரைக் காப்பாத்துங்கள் வேலையை முடிக்காமல் திரும்புவதில்லை என்று மைசூர்ப் பாசறையைநோக்கிப்புறப்பட்டார்.

மைசூர் வீரர்கள் ஏமாற்றத்துடனும், மதுரைக்காரர்கள் செய்யும் புலன்புரியாத சூழ்ச்சியின் பயத்துடனும் திரும்பிச்சென்று தங்கள் தளபதியிடம் நடந்ததைச்சொன்னார்கள். அவர்கள் தளபதி கோபத்தில் அம்பலகாரனை இழுத்து வரச் சொல்லி, முன்பின் யோசிக்காமல் அவன் மூக்கை அறுக்க உத்தரவிட்டான். மூக்கை இழந்து துடித்துக் கொண்டிருந்தவனிடம், அவன் குறிப்பிட்ட வீட்டிலிருந்த தம்பதிகளைப்பற்றிச்சொன்னான் தளபதி.

அம்பலகாரன், ஐயையோ! அவள் என் பெண்சாதிதான். அவள் மார்மேலே படுத்திருந்தவன்தான் சேதுபதி. சண்டாளி: எனக்கே துரோகம் செய்துவிட்டாள்" என்று கூவித் தன் மூக்கை அறுத்த வாளையே பிடுங்கிக்கொண்டு ஓடினான்.

அவன் வீட்டிற்குள் நுழைந்தகோலத்தைக்கண்டமடிச்சியாச் சிக்கு நிலைமை புரிந்துவிட்டது. கொஞ்சமும் கலங்காமல் அந்த வெறியனின் கோரத்தாண்டவத்திற்கு உட்பட்டாள். அம்பலகாரன் அவளைக் கண்டதுண்டமாக வெட்டி எறிந்தான். அப்பொழுதும் அவன் வெறி அடங்கவில்லை. அவள் மூக்கை அறுத்து எடுத்துக் கொண்டு மதுரைத்தளத்தை நோக்கி ஓடினான்."

பண்டாரம் இந்த இடத்தில் கதையை நிறுத்திவிட்டு மடித்தாள் பட்டி இருந்த திசையில் பார்த்தார். நானும் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே "அப்புறம்" என்றேன் ஆத்திரத்துடன்

அப்புறம் என்ன? சேதுபதி தாமே போய் எதிரியைப் பற்றித் தமக்கு வேண்டியதை எல்லாம் தெரிந்துகொண்டார். புதிதாக வந்த படைபலம் தருவதற்கு அவகாசம்கொடாமல், மறுநாளே மதுரைப் படைகள் தாக்கின. அறுபது நாழிகைஇடைவிடாமல் நடந்த புயல் போரில் இரு தரப்பாரிலும் பெருவாரியானசேதம் மதுரைப் படைகள் எதிரிகளை மைசூர் வரையில் துரத்திக் கொண்டு போனார்கள். மடிச்சியாச்சியின் மூக்குக்கு மைசூர் தளபதியின் மூக்கையே பதில் வாங்காமல் விடுவதில்லை என்று சபதம் கூறித் துரத்தினார் சேதுபதி அதில் வெற்றியும் பெற்றார். அதனால்தான் அந்த யுத்தத்துக்கு மூக்கறுத்தான் சண்டை என்று பெயர் வழங்குகிறது.

சேதுபதி திரும்பி வரும்வழியில், இங்கே இதே இடத்தில்தான் தண்டடித்துத் தங்கினார் .மடிச்சியாச்சியை அடக்கம் செய்திருந்த அந்த இடத்தில் கோவிலைக் கட்டுவித்தார். அவளுக்கு மடி கொடுத்ததாய் என்று பெயரும் வைத்தார்.மடிகொடுத்ததாய் மடி கொடுத்த அம்மனாகி இப்போது மடித்தாளம்மனாகிவிட்டாள்.

"ஆண்டவனே! அதோ உங்கள் வண்டிக்காரன் வந்து விட்டான்.உத்தரவு வாங்கிக்கொள்ளட்டுமா" என்று பண்டாரம் கப்பரையையும், தடியையும் எடுத்துக்கொண்டு எழுந்தார்.

நானும் கூடவே எழுந்து, "இது நிஜக் கதையா ஸ்வாமி" என்றேன். பண்டாரம், "அவ்வளவும் கல்லிலே பொறித்து வைத்திருக்கிறது. கல் அந்தக் கிணற்றுக்குள்ளே கிடக்கிறது. உற்சாகமுள்ள வர்கள் தேடி எடுத்தால் பார்க்கலாம்" என்றுபுறப்பட்டார்.

அவர்போவதையே பார்த்துக்கொண்டு, அரை நாழிகைவரை நான் சிலைபோல் நின்றிருந்தேன் என்பது வண்டிக்காரன் சொல்லித் தான் எனக்குத் தெரியும்.

வெண்கல குத்துவிளக்கு

பி. எஸ். ராமையா

ஆதிகணபதி செட்டியார் அந்த தடவை சென்னைக்குப் போய் வந்தவுடன், கிராமத்தில் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருந்த அநுமார் நிகழ்த்திய அற்புதத்தைப் பற்றிப் பரபரப்புடன் சொன்னார்.

கிராமத்தில் வாங்கிய தங்கத்தைச் சென்னையில் விற்பதற்காகப் போய்கொண்டிருந்தார் செட்டியார்.

“மடியிலே கனத்துடன் போகிறோம்;கொஞ்சத்துக்குச் சோம்பி வம்புக்கு இடம் கொடுத்து விடக்கூடாது’ என்று இரட்டைக்கோட்டு (இரண்டாம் வகுப்பு) டிக்கெட் கேட்டு வாங்கினேன். திருச்சியில் யாரோ பெரிய ஆபிஸர் போலிருக்கிறது,குடும்பத்துடன் வந்து ஏறினார். கூட இரண்டு டவாலிச் சேவகர்கள் இருந்தார்கள்.

அந்த வண்டி செங்கல்பட்டுக்குக் கையெழுத்து விளங்காத நேரத்தில் போய்ச் சேருகிறது. அந்த குடும்பம் அங்கேதான் இறங்கியது. சோதனைப் போல தூக்கக் கலக்கம் என்னை சிறிது அசத்திவிட்டது. கூலியாட்கள் அவர்கள் பெட்டிக்குப் பதில் என் பெட்டியை இறக்கி விட்டார்கள். வண்டிக்கு மணி அடித்து விட்டான். திடீரென்று பார்க்கிறேன், என் பெட்டியை காணவில்லை!

அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு அந்த பெட்டியுடன் இறங்கினேன். வண்டியும் ஊதியது. அநுமாரே! என் சொத்தைக் காப்பாற்றிக் கொடு, உன் சந்நிதியில் ராமாயணம் வாசிக்க ஆள் உய்ரம் வெண்கலக் குத்துவிளக்குச் செய்து வைக்கிறேன்' என வேண்டிக் கொண்டே வெளியே ஓடினேன்.

நம்ம அநுமார் கைகண்ட தெய்வமல்லவா? அவர்கள் சாமன்களையெல்லாம் மோட்டாரில் ஏற்றப் போகும் போது, என் பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு போன ஆள் கால் இடறிப் பெட்டியை போட்டுக் கொண்டு கீழே விழுந்து விட்டான்! நல்ல அடிபட்டிருக்கும்ப் போலிருக்கிறது. ஆபிஸர் அவனுக்குச் சிகிச்சை செய்து கொண்டிருந்தார்.

நான் போய் விஷயத்தைச் சொல்லி அவர்கள் பெட்டியை ஒப்பிவித்து என் பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு, அடுத்த ரெயிலில் சென்னைக்கு போய்ச் சேர்ந்தேன்” என்றார்.

அவர் சொன்னதைக் கேட்டுக் கூடியிருந்தவர்கள், உடனே அந்த ஊர் அநுமாரைப் பற்றி அவரவருக்குத் தெரிந்த அற்புதக் கதைகளையெல்லாம் சொல்லத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

மைசூரிலிருந்து ஹைதர் அலி அந்தப் பிராந்தியத்தின் மேல் படையெடுத்து வந்தபோது, பக்கத்திலுள்ள சோலை நத்தம் பாளையக்காரர் அநுமாரிடம் தான் அடைக்கலம் புகுந்து முறையிட்டாராம். அன்றிரவு அநுமார் விசுவரூபமெடுத்து ஹைதர் அலி வரும் வழியில் நின்றாராம். ஹைதர் அலி அவரைக் கண்டு கிடுகிடுத்துப் போய் வேறு வழியில் போய்விட்டானாம். அந்தப் பேருதவிக்கு கைமாறாகப் பாளையக்காரர் அநுமாருக்குத் தங்கத்தால் கெட்டிக்கவசம் செய்து சாற்றினாராம். ஹைதர் அலியும் அநுமாருக்குச் சில நகைகள் செய்து அனுப்பினானாம்.

இந்தக் கதையை உள்ளூர் கோவிந்தசாமி பாகவதர் அபிநயங்களோடு காலகேசுபப் பாணியில் சொன்னார்.

உண்மையில் அனுமாரின் அந்தத் தங்கக் கவசம்தான் ஆதி கணபதிச் செட்டியாரைத் தங்கம் வாங்கி விற்கும் வியாபாரத்தில் இறக்கியது.

அந்த வருஷம் செட்டியாரை அந்த கோயில் தர்மகர்த்தாவாகத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள் கிராமவாசிகள். அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றபோது செட்டியார், கோயில் சொத்துக்களை இருப்புக் கணக்குடன் ஒப்பிட்டுச் சரி பார்த்தார். நகைகளைச் சரிபார்த்த போது அவர் கவசத்தைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்தார். சுமார் ஐம்பத்தைந்திலிருந்து அறுபது தோலா எடை இருக்குமென்று சொல்லியது அவருடைய அனுபவப்பட்ட கை. அந்த சமயம் தங்கம் வற்ற விலையில் ஐயாயிரம் ரூபாய் போகுமென்று மனதிற்குள்ளேயே புள்ளி போட்டுக் கொண்டார்.

திடீரென்று தங்கம் விலை ஏறியது. விராகனெடை இருபத்தைந்து, இருபத்தாறு ரூபாயாக இருந்தது, முப்பது முப்பத்திரண்டாக ஏறி விட்டது. அனுமார் கவசத்தின் ரூபாய் மதிப்பு எவ்வளவு உயர்ந்திருக்குமென்று மனக் கணக்குப் போட்டார் செட்டியார். அந்தக் கணக்கில் அவருக்கு தங்க வியாபாரம் தொடங்க வேண்டுமென்ற யோசனை பிறந்தது.

தொடக்கத்தில், "இந்த கிராமந்தரத்தில் எவ்வளவு தங்கம் வந்து விடப் போகிறது, லாபம் புரண்டு விட?" என்றார்கள், அவரைச் சுற்றி இருந்தவர்கள். செட்டியாரும் அப்படித்தான் நினைத்தார். ஆனால், பத்தே நாட்களில் வியாபாரம் பிடித்துக் கொண்டது.

கிராமங்களில் முடங்கிக் கிடந்த தங்கம் எல்லாம் வெளிச்சம் பார்க்க வெளிப்பட்டது. பத்தே பத்து ஓலைக்குடிசைகள் கொண்ட பட்டிகளிலிருந்துகூட, ஐந்து குண்டு மணி, பத்து குண்டு மணி எடையாகத் தங்கம் அவர் வீட்டைத் தேடி வந்தது.

நறிக்குட்டைக் கனகசபை ஆசாரி அல்லது அவர் மகன் சுந்தரராச இருவரில் ஒருவர், காலை ஏழு மணி முதல் இருட்டும் வரை செட்டியார் வீட்டில் ஆஜராக இருக்க வேண்டிய நிலைமைக்கு வியாபாரம் வலுத்தது.

வரும் தங்கத்தை உரைத்து மாற்றுச் சொல்லுவது அவர்கள் பொறுப்பு. எடை போட்டு விலை சொல்லுவார் செட்டியார்.

வியாபாரம் ரொம்ப லாபகரமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் போதிய ரொக்கப் பணவசதி இல்லாததுதான் பெரிய எடைக் கட்டாக இருந்தது. வாரா வாரம் வாங்கிய தங்கத்தைச் சென்னைக்குக் கொண்டு போய் விற்று விட்டு வந்தாலன்றி மேலே வாங்கப் பணம் இருப்பதில்லை.

அப்படிச் சென்னைக்குப் போய் வரபிடிக்கும் இரண்டொரு பகல்களில் செட்டியாருக்கு ஆதாயமளித்திருக்கக் கூடிய சரக்கு வேறு இடங்களுக்குப் போய்விடும். வாரக் கடைசியில், அவரே ரொக்கத் தட்டுப்பாடு காரணமாக,வரும் தங்கம் அவ்வளவையும் வாங்க முடியாமல் திணறுவார்.

மளிகை வியாபாரம், தங்க வியாபாரம் ரெண்டையும் சேர்த்துச்செய்து கொண்டு, கோயில் தர்மகர்த்தாப் பொறுப்பை சரிவர நிறைவேற்ற நேரம் கிடைப்பதில்லையென்று கிராமத்தாரிடம் சொல்லி,தர்மகர்த்தப் பதவியிலிருந்து விலகிக் கொண்டார் செட்டியார்.

கிராமப் பெரிய தனக்காரன் கூட்டத்தில் அவர்," "கோயில் பணம் ரொக்கமாக மூவாயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் என்னிடம் ஒப்புவிக்கப் பட்டிருக்கிறது. என் வியாபரத்தில் அந்தப் பணத்தை போட்டுப் புரட்டிக் கொள்ளும் ஆசை அடிக்கடி தோன்றுகிறது. அது தெய்வத்தின் சொத்து. அந்த மாதிரி அபசாரத்திற்கு இடம் வந்து விடக்கூடாது என்பதுதான் என் கவலை. என்னைட்டு விடுங்கள்" என்றுச் சொல்லிக் கேட்டுக் கொண்டார்.

செட்டியாரின் மனச் சுத்தத்தைப் பற்றி ஊரே புகழ்ந்தது. செட்டியாரிடமிருந்து தர்மகர்த்தாப் பொறுப்புத் தலை மாற்றப் பட்டது.

அது நடந்த அடுத்த வாரம் மாவடித்தேவன், செட்டியாரிடம் விற்பதற்காகச் சில நகைகளைக் கொண்டு வந்தான். ஊரில் அவனைப் பற்றி எப்படி எப்படியோ சொன்னார்கள். அவன் பேர்வழி சுத்தமில்லை, ஆனால் அதற்காகச் செட்டியார் அவனிடம் வியாபாரம் செய்ய மறுக்கவில்லை. அவனிடமிருந்து நகைகளை வாங்குவதில் சில சௌகரியங்களும் இருந்தன, அசௌகரியங்களும் இருந்தன. செட்டியார் சொன்ன எடைதான், விலைதான். பணமும் கொஞ்சம் முன்னே பின்னே கொடுக்கலாம், இவையெல்லாம் சௌகரியங்கள்.

ஆனால் அவனிடமிருந்து வாங்கிய சரக்கை உடனுக்குடல் உருக்கித் தங்கமாக்கி விடவேண்டும். அதற்கேற்றபடி கணக்குத் தயாரிக்க வேண்டும். அதற்கெல்லாம் கனகசபை ஆசாரியின் ஒத்துழைப்பு தேவை. அவர் அதில் பங்கு எதிர்பார்த்தார். இவை அசௌகரியங்கள்.

ஆதி கணபதி செட்டியார் கனகசபை ஆசாரியிடம் பேசாமல் பேசி அவருடைய பங்கு விகிதத்தை நிர்ணயித்தார். நதி மூலம், ரிஷி மூலம், நகை மூலம் மூன்றையும் விசாரிக்கக் கூடாது என்ற திட்டத்தில் வியாபாரம் அதிக சிரமமில்லாமல் நடந்தது.

முந்திய வாரத்தில் மாவடித்தேவன், என்ன நகையென்று நிச்சயம் செய்ய முடியாதபடி மொத்தையாக ஒரு தங்கக் கட்டியை கொண்டு வந்தான். மாற்று உயர்ந்த சரக்கு. சென்னையிலே அப்போது தோலா நூற்று பத்து ரூபாயில் விற்றுக் கொண்டிருந்தது. செட்டியார் திறமையாக பேரம் செய்து அதை வாங்கினார்.

அதை உருக்கிய போது கனகசபை ஆசாரி, "பார்த்தால் ஏதோ கோயில் நகை மாதிரி இருக்கிறது, செட்டியார்!" என்றார்.

செட்டியார், "இதற்குள்ள விலையை நான் கொடுத்து விட்டேன். இதை நாம் வைத்துக் கொண்டு அநுபவிக்கப் போவதில்லை. தப்பாக இருந்தால் அந்தப் பாவத்தில் அவன் போகிறான். இந்த வீண் விசாரமெல்லாம் நமக்கு எதற்கு?" என்று சமாதானம் சொன்னார். அந்தத் தங்கத்தை விற்கக் கொண்டுபோன வழியில்தான், செங்கல்பட்டில் அநுமார் காப்பாற்றிக் கொடுத்தார்.

குத்துவிளக்குச் செய்ய வேண்டுமென்று செட்டியார் சொன்னவுடன் கனகசபை ஆசாரி, "நம்ம ஊர் பொன்னு ஆசாரி, அவர் மகன் மந்திரம் இவர்களைக் கொண்டே வார்க்கச் சொல்லுவோம். தகப்பன், மகன் இருவருக்கும் வெண்கல வார்ப்பு வேலைகளில் நிறையக் கைப் பழக்கம் உண்டு. என் மருமகன் ரத்தினவேலு வார்ப்புக்குச் சித்திரம் வரைவதிலும், உமிசுக்கு உருச்செய்வதிலும் கெட்டிக்காரன். அவனை வரவழைப்போம். அவன் சித்திரம் போட்டுச் செப்பில் முழு அளவில் விளக்கைச் செய்து கொடுத்து விடுவான். அதைக் கொண்டு அவர்கள் உமிசு செய்து கொள்ளலாம். விளக்கு ஒரே வார்ப்பாக அமையும். இந்தக் காலத்தில் செய்கிறார்களே, பாதம் தனி, தண்டு தனி, முகம் தனியாக, அந்த மாதிரி குத்து விளக்கைக் கண்டாலே எனக்கு பிடிக்காது என்றார்.

செட்டியார் அவர் யோசனையை ஏற்றுக் கொண்டார். ரத்தினவேலு வரவழைக்கப் பட்டான். அவனும் மந்திரமும் விளக்கு வார்க்கும் வேலையில் தீவிரமாக முனைந்தார்கள்.

ஒரே மண்டலத்தில் ரத்தினவேலு உருச் செய்து கொடுத்து விட்டான். விளக்கின் உச்சியில் சஞ்சீவி மலையை ஏந்திக் கொண்டு பாயும் அநுமார் சிலையை அவன் செய்திருந்ததைக் கண்டு எல்லோரும் வியந்தார்கள்.

மந்திரம் எங்கேயோ போய் உமிசைக்காகத் தனித் தரத்து மண் கொண்டு வந்தான். அந்த வேலையும் பூர்த்தியாகி,உலோகங்களை உருவாக்கி வார்க்க நாளும் பார்த்துக் குறிப்பிட்டார்கள்.

அந்த நேரத்தில் அநுமார் கோயில் கவசம் திருட்டுப் போய் விட்டதென்று கூச்சல் எழுந்தது. போலீஸ் விசாரணை தடபுடல் பட்டது. ஆதி கணபதி செட்டியார் வீட்டுக்குச் சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் வந்தார். செட்டியார் கணக்குகளை எடுத்துக் காட்டினார்.

அவர் வாரா வாரம் வாங்கும் தங்கத்திற்கு, ஐந்து குண்டுமணி எடையாக இருந்தாலும் விற்றவர் பெயர்,விலாசம்,விலை விவரங்களுடன் தனியாக நறுக்கு எழுதிப் போட்டு விடுவது வழக்கம். நறுக்களையெல்லாம்,வாரம் வாரியாக தனித்தனியாகக் கட்டிப் போட்டு வைத்திருந்தார்.

ஒரு வாரம் கூட அவர் நாற்பது தோலாவுக்கு மேல் சென்னைக்குத் தங்கம் எடுத்துக் கொண்டு போனதில்லையென்று கணக்குக் காட்டியது. அவர் வீட்டில் தேடிப் பார்த்த போது அந்த வாரத்தில் வாங்கிய கணக்குக்குச் சரியாக இருந்தது இருப்புத் தங்கம்.

செட்டியார் வீட்டில் திருட்டுச் சொத்து இல்லையென்று பதிவு செய்து கொண்டு போனார் சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர்.

செட்டியார் மளிகைக் கடையில் உட்கார்ந்து கடைத் தெருவிலிருந்தவர்கள் கேட்க, "மடியில் கனமிருந்தாலல்லவா பயப்பட?" என்று பேசினார்.

மாவடித்தேவனைப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வரவழைத்து விசாரிப்பதாகத் தகவல் வந்தது. செட்டியாருக்கு தம் உள்ளப் பதைப்பை வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ளாவிட்டாலும் அவனை விட்டு விட்டார்கள் என்று கேட்ட பிறகுதான் சரியாக மூச்சு விட்டார்.

அன்று இரவு ஒன்பதரை மணிக்கு வெண்கலக் கலவை உருக்க வேளை குறித்திருந்தது. பகலிலேயே செட்டியார் அதற்காக வாங்கிய

செம்பு, வெள்ளியம், பித்தளை முதலியவைகளையெல்லாம் கனகசபை ஆசாரியிடம் எடுத்துக் கொடுத்து, "நீங்களே அது அது விகிதப்படி நிறுத்து எடுத்துக் கொண்டு போய் வீட்டில் வைத்திருந்து, இரவில் கன்னான் வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து விடுங்கள்" என்றார்.

கனகசபை ஆசாரி மூன்றையும்த் தனித்தனியாக நிறுத்துத் தனிப் பெட்டிகளில் போட்டுத் தம் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

அன்று செட்டியார் சென்னைக்குப் புறப்படும் முறை. விளக்கு வார்ப்புக்காக அதை ஒரு நாள் ஒத்திப் போட்டார். அந்த வாரம் வழக்கத்திற்கு மேல் அதிகமாகத் தங்கம் வந்தது விற்பனைக்கு. அவ்வளவையும் வாங்கி வைத்திருந்தார்.

மாலை ஏழரை மணிக்கு செட்டியார் தம் மளிகைக் கடையில் இருந்த பெட்ரோமாக்ஸ் விளக்குகள் இரண்டையும் பொன்னு ஆசாரி வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்து விட்டு வீட்டுக்குக் கிளம்பினார். வீட்டு வாசலில் காத்திருந்த மாவடித்தேவனைக் கண்டவுடன் அவருக்கு பக்கென்றது.

"ஊரெல்லாம் கசமுசலாக இருக்கிறது, இந்த நேரத்தில் இங்கே ஏன் வந்தாய்?" என்று அவனைக் கடிந்தார்.

மாவடித் தேவன், "உங்ககிட்டே ஒரு முக்கியமான விசயம் பேசணும். வாங்க உள்ளாறப் போயிடுவோம்" என்றான்.

மறுக்க மாட்டாமல் செட்டியார் அவனை வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றார். அவருடைய தங்க வியாபார கமாம்சாகப் புழங்கிய அறைக்குள் முன்னால் போய், இரும்புப் பெட்டி சரியாகப் பூட்டப்பட்டிருக்கிறதா என்று கவனித்துக் கொண்டு தேவனை உள்ளே வரச் சொன்னார்.

மாவடித்தேவன் நேரடியாகத் தான் வந்த காரணத்தைச் சொன்னான்: "செட்டியாரே! திருடறவங்களுக்குள்ளே ஒரு முறையுண்டு. நீங்க

அதிலே தவறீட்டிங்க. நான் கொணாந்த கட்டியை எடை போட்டு நாப்பது பவுனிருக்குது, மாத்தும் மட்டமின்னீங்க. ஊருலே பவுன் எளுபத்தஞ்ச ரூவா வித்துகிட்டுருக்கிறப்போ, நீங்க எனக்கு அறுவது ரூவா விலை போட்டுக் கணக்குச் சொன்னீங்க. அநுமார் கோயில் கவசம் எம்பத்திரண்டு பவுன் எடையாம். சொக்கத் தங்கமாம், இப்படியெல்லாம் சம்பாறிச்சு அந்தப் பணத்தை எங்கே வச்சு வைக்கப் போறீங்க,செட்டியார்?" என்றான்.

செட்டியார் அளவு கடந்த ஆச்சர்யத்தைக் காட்டி, "அடப்பாவி மகனே! அநுமார் கோயில் சொத்தையா கொண்டு வந்தே? அந்தத் தெய்வம் உன்னைச் சும்மா விட்டு விடுமா?" என்றார்.

தேவன், "ஏன் செட்டியாரே சும்மாப் பசப்பறீங்க? உப்புல ஊறின பண்டம் இனிப்பா இருக்கும்னு தின்னேங்கறீங்களே. செயிலுக்குப் போறது எனக்குத் தண்ணி குடிக்கிற மாதிரி. நீங்க அதுக்கு லாயக்கில்லே. அவ்வளவுதான் சொல்லுவேன்! அப்புறம் உங்க இஸ்டம்" என்றான்.

செட்டியார் நைச்சியமாக,"என்ன மாவடி! கன்னா பின்னாவென்று பேசுகிறாயே. நீ பார்த்து ஆயிரம் ஐந்நூறு அதிகம் வேண்டுமென்றால் இல்லையென்றா சொல்லிவிடுவேன்? சரி. நீ இன்னொரு சமயம் வா. இப்போது நீ இங்கே வந்ததே தப்பு. போய் வா" என்றார்.

தேவன், "நீங்க என்ன ஓடியா போயிருவீங்க? பொறகால வந்து பார்த்துக்கறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டான்,

இரவு சரியாக ஒன்பது மணிக்குப் பொன்னு ஆசாரி மூசையை உலையின் மேல் ஏற்றினார். செட்டியாரும், அவர் அழைத்திருந்த இரண்டு ஊர்ப் பிரமுகர்களும் கனகசபை ஆசாரி வகையராக்களும் வந்திருந்தார்கள்.

உலைக்குப் பக்கத்திலேயே நான்கு அடி ஆழத்திற்குப் பள்ளம் தோண்டி, மூசையைத் தூக்கி, உருகிய உலோகத்தை ஊற்ற வசதியாக இருக்கும்படி, விளக்கு உமிசை அந்தப் பள்ளத்தில் இறக்கி வைக்கப் பட்டிருந்தது.

கிழவர் பொன்னு ஆசாரி சொல்லச் சொல்ல மந்திரம் உலோகங்களை எடுத்து மூசையில் கொட்டினான். செம்பு உருகியவுடன் அதைக் கவனித்த பொன்னு ஆசாரி, கனகசபை ஆசாரியிடம், "என்ன அண்ணே! செம்பு எடை சரியாப் பாத்துக் கொண்டு வந்தீங்களோ? நீர் குறைவாகக் காணுதே?" என்றார்.

கனகசபை ஆசாரி, "நானே நிறுத்து எடுத்து வைத்தேன். துல்லியமாக இருக்கும்" என்றார்.

பொன்னு ஆசாரி அதனுடன் திருப்தியடைந்து மற்ற உலோகங்களைப் போடச் சொன்னார். மந்திரத்திடம் உருகிய உலோகங்களை நன்றாகக் கலக்கச் சொல்லிவிட்டுப் பதம் பார்த்து மூசைக்குள் வெண்காரத்தைத் தூவினார். மூன்று தாதுக்களும் கலந்து வந்தவுடன் மந்திரத்தை உச்சரித்தார்.

மூசையை அவனுடன் பிடித்துத் தூக்கி ஊற்ற உதவிக்காக இருவர் தயாராக நின்றனர். பொன்னு ஆசாரி, 'உம்' என்றவுடன் மூவரும் மூசையைத் தூக்கி உருகிய வெண்கலத்தை உமிசத்தில் ஊற்றினார்கள்.

வார்ப்பு இறுகி ஆறுவதற்கு அவகாசம் கொடுத்து, மறுநாள் பகல் மூன்று மணிக்கு அதை உடைக்க தயாரானார் பொன்னு ஆசாரி. செட்டியார் கனகசபை ஆசாரியுடன் வந்து சேர்ந்தார்.

அங்கே கூடியிருந்தவர்களின் பதைப்புப் போல நடுங்கியது சுத்தியலைப் பிடித்த பொன்னு ஆசாரியின் கை. அனுபவத்தின் லாகவத்துடன் அவர் வார்ப்புக் கூட்டைத் தட்டித் தட்டி உடைத்தார். விளக்கின் தலைப் பகுதி முதலில் வெளிப்பட்டது. உச்சியில், கையில்

சஞ்சீவி மலையுடன் பாய்ந்து கொண்டிருந்த அநுமார் சிலையைக் கண்டவுடன் கூடியிருந்த யாவரும், "அஹாஹா!" என்று கூவினார்கள்.

விளக்கின் முழு வடிவத்தையும் கண்ட செட்டியாருக்கு மகிழ்ச்சி பிடிபடவில்லை. குழந்தை போலக் கூச்சல் போட்டுச் சிரித்து, "அந்த அநுமார் கிருபைதான் இது இவ்வளவு உயர்வாக மூளி, விரிசல் இல்லாமல் அமைந்தது!" என்றார்.

மேலும் ஒரு மணிநேரத்திற்குப் பிறகு சென்னைக்குப் புறப்பட ஆயுத்தம் செய்தார் செட்டியார். உடன் கொண்டு போக வேண்டிய தங்கத்தை எடுப்பதற்காக இரும்புப் பெட்டியைத் திறத்தவர், "ஐயையோ!" என்று அலறிக் கூவிவிட்டார். இரும்புப் பெட்டிக்குள் தங்கக் கட்டிகளை வைத்திருந்த கைப் பெட்டியைக் காணவில்லை! ஐம்பத்தாறு தோலா தங்கம் போய் விட்டது.

இரும்புப் பெட்டி பூட்டியபடியே இருக்க, அதற்குள்ளிருந்த கைப்பெட்டியை, தோலிருக்கச் சுளை விழுங்குவது போல மாவடித்தேவன் ஒருவனால்தான் கொண்டு போயிருக்க முடியும். உடனே அவனுக்கு ஆள் அனுப்பினார்.

அவன் ஊரில் இல்லையென்று செய்தி கொண்டு வந்தான் ஆள். "நேற்றிரவே அவன் கையில் ஓர் ஆயிரம் ரூபாயைத் தூக்கிக் கொடுக்க எனக்குப் புத்தியில்லாமல் போயிற்றே!" என்று தலையில் அடித்துக் கொண்டார் செட்டியார். பக்கத்திலிருந்த கனகசபை ஆசாரியிடம் கதறியழுது நடந்ததைச் சொன்னார். கனகசபை ஆசாரி இடிந்து ஊமையாக உட்கார்ந்து விட்டார்.

செட்டியார் அன்று சென்னைக்குப் புறப்படவில்லை. விளக்கு வேலையைப் பூர்த்தி செய்து, கோயிலில் சமர்ப்பித்து விட்டுத்தான் போகப்போவதாகச் சொல்லிவிட்டார் கேட்டவர்களிடம்.

ரத்தினவேலு குத்து விளக்கைச் செட்டியார் வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்து ராவி, நகாசு வேலைகள் செய்தான். ஒரு வாரத்திற்குப் பிறகு விளக்குக்கு மெருகு போட்டவுடன் பார்த்தவர்கள், “இது வெண்கல விளக்கே அல்ல, பொன் விளக்குதான்” என்று சொன்னார்கள்.

அநுமாருக்கு அபிஷேக ஆராதனைகள் நடத்தி, ஆதி கணபதி செட்டியார் விளக்கைச் சந்நிதியில் சமர்ப்பித்தார். அதன் ஐந்து கண்களும் எரிய, அதனடியில் அமர்ந்து, கோவிந்தசாமி பாகவதர் ராமாயண கீர்த்தனைகளைப் பாடிய காட்சி கண்கொள்ளா ஆனந்தக் காட்சியாக இருந்தது.

செட்டியார் விளக்கின் அருகில் நின்று அநுமாரிடம், “சுவாமி! என்னை இப்படிக் கொள்ளை கொடுக்க விட்டு விட்டாயே! என் பொருளை மீட்டுக் கொடுப்பது உன் பாரம்” என்று முறையிட்டார்.

அன்றிரவு கனகசபை ஆசாரி தம்வீட்டு முற்றத்தில் தோண்டி அங்கே புதைக்கப் பட்டிருந்த கைப்பெட்டியை வீட்டினுள் கொண்டு போய் திறந்து பார்த்தவுடன் அவரும்

“ஐயையோ!” என்று அலறிக் கூவிவிட்டார். அதனுள் செட்டியாரின் தங்கத்துக்குப் பதில் செப்புக் கட்டைகள் கிடந்தன! கனகசபை ஆசாரி தலையில் கை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து விட்டார்.

வெண்கலத்திற்காகச் செம்பு முதலியவற்றை நிறுத்து வைத்த போது, கனகசபை ஆசாரி, அபாரமான திறமையுடன் தங்கம் வைத்திருந்த கைப் பெட்டியையும் தம் வீட்டுக்குக் கடத்தி விட்டார். அதைக் கையோடு வீட்டு முற்றத்தில் புதைத்தும் வைத்தார். ஆனால் எப்படி நேர்ந்தது என்பதே புரியாமல் செம்புப் பெட்டியும், தங்கப் பெட்டியும் மாறிவிட்டன!

அன்றிரவு உருக்குவதற்காக உலோகங்களை மூசையில் கொட்டிய போது, அந்த வித்தியாசத்தை யாருமே கவனிக்க முடியாமல் போனது எப்படியென்று யோசித்து யோசித்துப் பார்த்தார். பொன்னு ஆசாரி, “என்ன அண்ணே! செம்பு எடை சரியாப் பார்த்துக் கொண்டு

வந்தீங்களா? நீர் குறைவாக்காணுதே” என்று கேட்டது பளிச்சென்று அவர் நினைவுக்கு வந்தது.

ஒரே எடையுள்ள தங்கத்தையும்,செம்பையும் தனித்தனியாக உருக்கினால், தங்கநீர் அளவு குறைவாக இருக்கும் என்பதை அவருடைய தொழில் அநுபவம் எடுத்துக் காட்டியது. சந்தேகமேயில்லை; அவர் செட்டியாரிடமிருந்து தட்டிக் கொண்டு வந்த தங்கம் அவ்வளவும் குத்து விளக்கில் கலந்துவிட்டது.

பி.எஸ்.ராமையா - முத்துக்கள் பத்து தொகுப்பு

பி.எஸ்.ராமையா

மணிக்கொடியை உயர்த்திய பி.எஸ்.ராமையா
கலைமாமணி விக்கிரமன்

https://s-pasupathy.blogspot.com/2016/05/1_18.html

மே 18. பி.எஸ்.ராமையாவின் நினைவு தினம்.

அவர் நினைவில் விக்கிரமன் அவர்கள் தினமணியில் 2010 -இல்
எழுதிய கட்டுரையை இங்கிடுகிறேன்.

=====

வத்தலகுண்டு' தமிழ்நாட்டில் உள்ள சிறு கிராமம். அந்த மண்ணுக்குத் தனி மகிமை உண்டு. படைப்பிலக்கிய எழுத்தாளர்களால்தான் இலக்கியத்தில் அந்தப் பெயர் பதிக்கப்பட்டது.

வத்தலகுண்டு கிராமத்தைச் சேர்ந்த சுப்பிரமணிய ஐயர் - மீனாட்சியம்மாள் தம்பதிக்கு கடைக்குட்டிமகனாக, 1905-ஆம் ஆண்டு மார்ச் 24-ஆம் தேதி பி.எஸ்.ராமையா பிறந்தார்.

படிக்க வசதியில்லை. ஆனால், படிப்பில் ஆர்வம் கொண்ட ராமையா, வாரச் சாப்பாடு சாப்பிட்டும், உபகாரச் சம்பளம் பெற்றும் நான்காவது படிவம் வரையில் படித்தார். வேலை தேடி சென்னைக்குப் புறப்பட்டார். படித்த படிப்பு நாலாவது பாரத்துக்கு (ஒன்பதாம் வகுப்பு) மதிப்பு இருந்தாலும், அவருக்கு எந்த வேலையும் கிடைக்கவில்லை. ஊருக்குத் திரும்பலாம் என்று நினைத்தபோது, திருச்சியில் ஒரு ஜவுளிக்கடையில் வேலை கிடைத்தது. ஆனால் அது சரிப்பட்டு வரவில்லை. பிறகு கடலூரில் சிறு சிறு பணிகள் செய்தார். அதுவும் ஒத்துவரவில்லை.

மீண்டும் சென்னைக்குத் திரும்பி பற்பல இடங்களில் பணியாற்றி, ஆர்யபவன் உணவுச்சாலையில் சர்வர் வேலையில் சேர்ந்தார். 18 வயது வாலிபரான ராமையா, செய்யாத தொழிலில்லை. பார்க்காத வேலையில்லை.

முன்பே நெஞ்சில் கனலை வளர்த்துக்கொண்டிருந்த தேசிய இயக்கம், ராமையாவைச் சிலிர்த்து எழச் செய்தது. காந்தி தொடங்கிய உப்பு சத்தியாகிரகப் போராட்டத்தில் கலந்துகொண்டதால், கைது செய்யப்பட்டு சிறைத் தண்டனை பெற்றார். அப்போதுதான் அவரது வாழ்க்கையில் திருப்பம் ஏற்பட்டது.

சிறையில், வ.ரா., ஏ.என்.சிவராமன், சங்கு சுப்பிரமணியம் முதலியவர்களின் அறிமுகமும், நட்பும் கிடைத்தது. சிறைத் தண்டனை முடிந்தவுடன் கதர் விற்பனை நிலையத்தில் வேலை கிடைத்தது. கதர் ஆடைகளைத் தோளில் சுமந்தபடி விற்பனை செய்தார். மனதில் புதுத் தெம்பு ஏற்பட்டது.

காந்திஜியின் நிர்மாணத் திட்டங்களில் ஈடுபாடு ஏற்பட்டது. தொண்டர் படை முகாமிலிருந்து தொண்டாற்றினார். ஓரணா விலையுள்ள சுதந்திர இயக்கப் புத்தகங்களை விற்பனை செய்தார். தூத்துக்குடி, ராஜபாளையம், திருநெல்வேலி, மதுரை, ஈரோடு முதலிய ஊர்களுக்குச் சென்று தொண்டர் படை முகாம்கள் அமைத்தார்.

1932-இல் மீண்டும் சென்னைக்கு வந்த ராமையாவுக்கு அடுத்து என்ன செய்வதென்ற குழப்பம் ஏற்பட்டது. காங்கிரஸ் இயக்கத்து ஈடுபாட்டைக் குறைத்துக்கொண்டார்.

முன்பே ஜே.ஆர்.ரங்கராஜு நாவல்கள், ராஜம் ஐயர், கமலாம்பாள் சரித்திரம் முதலியவற்றைப் படித்திருந்ததால், படைப்பிலக்கிய ஆர்வமும் சேர்ந்திருந்தது.

"ஆனந்த விகடன்' சிறுகதைப் போட்டி அறிவிப்பைப் பார்த்தார். அதற்குக் கதை எழுதத் தூண்டியவர் சங்கு சுப்பிரமணியம்தான். அவர் தீவிர தேசிய இயக்கக் கொள்கை உடையவர். பாரதி பக்தர். ஆனந்த விகடன் சிறுகதைப் போட்டிக்குக் கதை அனுப்பினார் ராமையா. முதலிடம் பெற்ற கதைக்கு நூறு ரூபாய் பரிசு கிடைத்தது. ராமையா எழுதிய "மலரும் மணமும்' கதைக்கு ஆனந்த விகடனின் ஊக்கப்பரிசாக பத்து ரூபாய் சன்மானம் கிடைத்தது.

கதையை அனுப்பிய அவசரத்தில் எழுதியவர் பெயரை எழுத மறந்துவிட்டார் ராமையா. கதையை வெளியிட்டு, எழுதியவர் பெயரைத் தெரிவிக்கவும் என்று பத்திரிகையில் எழுதிய பிறகே, எழுதியது தான்தான் என்று தெரிவித்து அந்தப் பத்து ரூபாயைப் பெற்றார்.

அதன்பிறகு, பத்திரிகை உலகப் பணி அவரைக் கவர்ந்தது. "ஜயபாரதி' இதழில் உதவி ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். எழுத்தாளர்களின்

லட்சியத்தை வெளியிடும் ஜயபாரதி, சுதந்திரச் சங்கு, காந்தி ஆகிய இதழ்களைப் பற்றி இந்தத் தலைமுறையினர் அவசியம் அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

1933-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பரில் தொடங்கப்பட்டதுதான் மணிக்கொடி. ஸ்டாலின் சீனிவாசனின் ஆர்வமும், லட்சியமும் தான் மணிக்கொடி பிறக்கக் காரணம். "மணிக்கொடி" இதழ் பி.எஸ்.ராமையாவை மிகவும் கவர்ந்தது. "மணிக்கொடி"க்குத் தொடர்ந்து எழுதினார். மணிக்கொடிக்கு விளம்பரம் சேகரித்துக் கொடுக்கும் பணியிலும் இறங்கினார்.

"மணிக்கொடி காலத்துக்குப் பின் தமிழ்நடையில் படிப்பவர், கேட்பவர் உள்ளங்களில் கனல் மூட்டும் விசையும் வேகமும் திராவிட முன்னேற்றக் கழக எழுத்தாளர் சிலரிடம் இருக்கின்றன. இந்த வகையில், அறிஞர் அண்ணாதுரை மற்றவர்களுக்கு ஒருபடி மேலே நிற்கிறார். ப.ஜீவானந்தத்துக்கு எழுத்திலும் பேச்சிலும் விசையும் வேகமும் கொண்ட தமிழ்நடை கூடியிருக்கிறது; கனல் இருக்கிறது" என்ற தம் தூய கணிப்பை தாம் எழுதிய "மணிக்கொடி காலம்" என்ற தொடரில் எழுதி, தமிழுக்குப் பெரும் தொண்டு செய்திருக்கிறார் பி.எஸ்.ராமையா.

"மலரும் மணமும்" வெளிவந்தபோது அவருக்குச் சிறுகதை எழுதும் நுணுக்கங்கள் தெரியாது. "மலரும் மணமும்" பிரசுரமான பிறகு அவருக்குப் புதிய உற்சாகம் ஏற்பட்டது. "மணிக்கொடி"யின் வளர்ச்சியில் நகரும் சதையுமாக இருந்த ராமையா, பல சிறுகதைகள் எழுதிக் குவித்தார்.

ராஜாஜியிடமிருந்து கட்டுரை வாங்கி "மணிக்கொடி"யில் வெளியிட்டார் ராமையா. பலருக்கு அதில் அதிருப்தி. "கல்கி"யைத் தவிர வேறு இதழ்களில் தொடர்ந்து எழுதாத ராஜாஜி, "மணிக்கொடி"யில் தொடர்ந்து எழுதுவதாக வாக்களித்தார். ஆனால், அதை வெளியிடும் பேறு "மணிக்கொடி"க்கு இல்லை.

சிறுகதை இலக்கியத்தைப் பற்றி பி.எஸ்.ராமையா அழுத்தமான கொள்கை உடையவர். "இலக்கியம் என்ற ஆலமரத்தின் ஒரு கிளையாக சிறுகதையைச் சொல்லலாம்" என்றார்.

சி.சு.செல்லப்பா, பி.எஸ்.ராமையாவின் பண்பு, எழுத்து, வாழ்க்கை மூன்றையும் அறிந்தவர். தன் புதினம் வெளிவருவதற்கு முன்பே தன் சொந்தச் செலவில், "ராமையாவின் சிறுகதைப் பாணி" என்ற நூலை வெளியிட்டார். சிறுகதை இலக்கியத்தைப் பெரிதும் விரும்புபவர்கள் அந்த நூலைக் கட்டாயம் படிக்க வேண்டும். ராமையாவின் வாழ்க்கைச் சரிதத்தை விவரமாக அறிய, சாகித்ய அகாதெமி பரிசு பெற்ற "மணிக்கொடி காலம்" என்ற நூலைப் படிக்க வேண்டும்.

அவர் வளர்த்த, தியாகம் செய்த, சிறிது காலத்துக்குக் (மணி) கொடியைத் தாங்கிப்பிடித்த "மணிக்கொடி" என்று வாசகர்களும் எழுத்தாளர்களும் விமர்சகர்களும் மார்தட்டிக் கொள்பவர்களும் பேசும்படியாகச் செய்த "மணிக்கொடி" யிலிருந்து அவர் நீக்கப்பட்டார்.

பின்னர், ராமையா தன் புது வாழ்க்கையை முடிவு செய்துவிட்டார். திரைப்படத் துறையில் கவனம் செலுத்தினார்; நாடகம் எழுதினார்; திரைப்படத் தயாரிப்புக்கு உதவினார். ஆனால், அவர் வாழ்க்கையை நடத்தியது, சிறுகதைக் கலைக்குத் தொண்டு செய்வதன் மூலமாக ஆனந்த விகடன், தினமணி கதிர் (முதல் ஜன்மம்), குமுதம் பத்திரிகைகளில் வாராவாரம் கதைகள் எழுதி, சன்மானத் தொகையைப் பெற்றார். சி.சு.செல்லப்பாவின் பட்டியல்படி அவர் 304 சிறுகதைகள், மூன்று நாவல்கள், ஆறு நாடகங்கள் எழுதியுள்ளார்.

1957-இல் "பிரசிடென்ட் பஞ்சாட்சரம்" என்ற நாடகம் எழுதியுள்ளார். அந்த நாடகம், திரைப்படமாகவும் எடுக்கப்பட்டு

பெரும் வெற்றிகண்டது. "போலீஸ்காரன் மகள்" என்ற நாடகம், மேடையில் வெகுவாகப் பாராட்டப்பட்டது. இந்த நாடகமும் திரைப்படமாக எடுக்கப்பட்டது.

பி.எஸ். ராமையா, வெற்றிலை, சீவலுடன் புகையிலை போடும் பழக்கத்தால், அவரது தொண்டையில் புற்றுநோய் ஏற்பட்டு, உடல்நலம் பாதிக்கப்பட்டது.

பி.எஸ்.ராமையா, 1983-ஆம் ஆண்டு மே 18-ஆம் தேதி (78வது வயதில்) காலமானார் என்ற செய்தியைக் கேட்டு எழுத்துலகமும், வாசகர் உலகமும் கண்ணீர் விட்டது.

சிறுகதை இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்டதையும் மணிக்கொடிக்காக அவர் செய்த தியாகத்தையும் எழுத்தில் அடக்கிவிட முடியாது.

[நன்றி: தினமணி]

மணிக்கொடி

பி.எஸ். ராமையாவின் எழுத்தும் பணியும்

byRasa G

சிறுகதை வரலாற்றில் முக்கிய இடம் பெறுபவர் பி.எஸ். ராமையா அவர்கள். இவரில்லாவிடில் 'மணிக்கொடி' தோன்றியிருக்க முடியாதென்பதையும் அது நன்கு நடந்திருக்க முடியாதென்பதையும் மணிக்கொடி இதழ் வழி தெரிந்த ஒன்று. சிறுகதையின் வளர்ச்சிக்கு நிறுவன முறையில் இவர் ஆற்றிய சேவையளவு சிறப்பினைச் சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு இவர் எழுதிய சிறுகதைகள் அளிக்கவில்லை என்பது உண்மையே.

மணிக்கொடிக் காலம் தொட்டு இன்று வரை ஆக்க இலக்கியம் படைத்து வரும் இவரது சிறுகதைகள் ஆரம்ப காலத்திலேயே சிறந்து விளங்கின. 1947 க்குப் பின்னர் இவர் தலைசிறந்த நாடகாசிரியராகப் பரிணமித்துள்ளார்.

மத்தியதர வர்க்கத்தினரது வாழ்க்கையினடியாகத் தோன்றும் உணர்ச்சிக் கட்டங்களைச் சித்திரிப்பதில் இவர் சிறந்து விளங்கினார்.

‘அடிச்சாரைச் சொல்லியழு’ இவரது சிறந்த சிறுகதைகளில் ஒன்று.

குறிப்பிட்ட ஒரு பாத்திரத்தைத் தமது கதைகள் எல்லாவற்றிலும் நடமாடவிடும் எழுத்தாளர்களுள் இவரே முக்கியமானவர் இவர்.

குங்குமப்பொட்டுக் குமாரசுவாமி என்னும் பாத்திரம் இவர் கதைகள் பலவற்றிலும் இடம் பெறும். தேவன் தான் எழுதிய கதைகளில் மல்லாரிராவ் என்னும் ஒரு பாத்திரத்தினைச் சித்திரிப்பார். தேவனது மல்லாரிராவிலும் பார்க்க இராமையா அவர்களது குங்குமப்பொட்டுக் குமாரசுவாமிக்கு நிலையான இடம் உண்டு.

விடுதலைப் போராட்டகாலத்தில் சிறந்து விளங்கிய மணிக்கொடி என்ற இதழின் ஆசிரியராக 1935ல் பொறுப்பேற்றார். இவர் பொறுப்பேற்ற நாளிலிருந்து இவ்விதழ் சிறுகதை இதழாக உருமாற்றம் பெற்றுவிட்டது. தினமணிக்கதிர் வாரப் பதிப்பிலும் பல சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். இவரது கதைகளில் பரந்த உளவியல் அனுபவம் ஆழ்ந்த பார்வை இன்ப துன்பங்களை உள்ளவாறு உணரும் உணர்வு முதலியன நிறைந்து காணப்படுகிறது.

எழுத்துப் பணி

ராமையாவின் இந்த நாட்கள் மிகவும் சிரமமான காலம் 1930 லிருந்தே அவருக்கு ஆர். பார்த்தசாரதி (பரதன்) யோடு பழக்கம் ஏற்பட்டது. அப்போது கும்பகோணத்தில் மகாமகம் கண்காட்சி சிறப்பாக நடந்தது. அதில் பார்த்தசாரதி வைத்திருந்த கதர் ஸ்டாலில் கதர் விற்பனை செய்ய ராமையா கும்பகோணம் சென்றார். அதுக்குப் போகுமுன் தான் ராமையாவின் இலக்கிய வாழ்க்கைக்கு அடிகோலும் ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தது.

சுதந்திர இயக்கத்தில் ஈடுபட்ட ராமையாவுக்கு சங்கு சுப்பிரமணியன் வெ. சந்தானம் ஆகியோருடன் பழக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது. மகாமகத்துக்குப் போகுமுன் சங்கு சுப்பிரமணியன் ராமையாவிடம் ‘ஆனந்த விகடன்’

சிறுகதைப் போட்டி வைத்திருப்பதை தெரிவித்து அதுக்கு ஒரு கதை எழுதும்படி தூண்டினார். என்னவோ எழுதத் தோன்றியது. ராமையா ஒரே மூச்சில் ஒரு கதை எழுதி அனுப்பி விட்டார். அதுதான் ‘மலரும் மணமும்’ கதையை எழுதியவர் பெயர் கூட எழுதவில்லை.

அந்த கதை ஆனந்த விகடன் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டு பத்து ரூபாய் சன்மானம் கொண்டு வந்தது. இந்த கதைதான் அன்று எங்கும் சிறப்பாகப் பேசப்பட்டது. கதையை வெளியிடுமுன் ‘ஆசிரியர் பெயரைத் தெரிவிக்கவும்’ என்று விகடன் எழுதியிருந்தது. பிறகு கதை எழுதியது தான் என்று விகடனுக்கு அறிவித்து ராமையாவுக்கு அந்த சன்மானத்தை பெற்றுக் கொண்டு வந்தார்.

ராமையாவே சொல்லி இருப்பது போல் அப்போது அவருக்கு சிறுகதை துணுக்க விஷயங்கள் எதுவும் தெரியாது. ஏதோ கதை எழுத வேண்டும் என்ற நினைப்புதான் இருந்தது. இந்த சிறுகதை மூலம் ஒரு கதாசிரியராக மலர்ந்த ராமையா அப்போது நடந்து வந்த ‘ஜயபாரதி’ பத்திரிகையில் உதவி ஆசிரியராக வேலை பார்த்தார். ஒரு மூன்று மாத காலம் இருபது ரூபாய் சம்பளத்தில்.

மே மாதத்தில் ‘மலரும் மணமும்’ வெளியான பிறகு ராமையா தொடர்ந்து கதைகள் எழுத ஆரம்பித்தார். ஆனந்த விகடன் பத்திரிகையில் ‘வாக்குரிமை’ ‘கூப்பாடிட்டான் கோவில்’ என்ற கதைகளையும் ‘கடைசித் தலைமுறை’ ‘மாஜிக்கணவர்’ என்ற கதைகளை டி.எஸ். சொக்கலிங்கம் நடத்திய காந்தி மாதம் இருமுறை பத்திரிகையிலும் எழுதினார். ஜய பாரதியிலும் ‘வசந்திக்காவாவது’ என்ற கதையை எழுதினார். ‘நட்சத்திரக் குழந்தைகள்’ கதையை எழுதி ஆனந்த விகடனுக்கு அனுப்பி இருந்தார்.

இந்த சமயத்தில் தான் 1933 செப்டம்பரில் வாராஹ் கே. சீனிவாசன் டி.எஸ். சொக்கலிங்கம் மூவரும் சேர்ந்த ஆரம்பித்த ‘மணிக்கொடி’ வாரப் பத்திரிகை வெளிவந்தது. முதல் இதழை படித்ததுமே அதன் தொணி ராமையாவை கவர்ந்து விட்டது. உடனே அவர் மணிக்கொடி ஆபீசுக்குச் சென்று அவர்களை சந்தித்தார். சீனிவாசன் எழுத்து குறிப்பாக அவரை கவர்ந்தது. மணிக்கொடி மூன்றாவது இதழில் மூர்மார்க்கட் பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதினார். ராமையாவிடம் ஒரு திறமை இருப்பதை கண்டுவிட்ட

கே. சீனிவாசன் ராமையாவை மணிக்கொடி ஆபீசில் சேர்த்துக் கொண்டார். அது முதல் மணிக்கொடிக்கும் ராமையாவுக்கும் உள்ள தொடர்பு ஆரம்பித்தது.

அப்போது ஆனந்த விகடனுக்கு அனுப்பிய 'நட்சத்திரக் குழந்தைகள்' மூன்று மாதங்கள் கழித்து திரும்பி வரவே சங்கு சுப்பிரமணியன் மூலம் அது 'கலைமகள்' பத்திரிகைக்கு அனுப்பப்பட்டு அதில் வெளிவந்தது. 'மலரும் மணமும்' கதையால் அறிமுகமான ராமையாவை 'நட்சத்திரக் குழந்தைகள்' கதை பிரபலமாக்கியது.

மணிக்கொடி தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஒரு புதிய குரலை எழுப்பி வந்து கொண்டிருந்தது. ராமையா அதில் எழுதிக்கொண்டு வந்தார். மணிக்கொடி நிறுவனங்களில் முதல்வாரான கே. சீனிவாசன் பம்பாய்க்கு இங்கிலீஷ் பத்திரிகை தொடர்புகொள்ளப் போய்விட்டார். ராமையா வ.ரா. க்கு உதவியாளராக வேலை பார்த்து வந்தார்.

இந்த சமயத்தில் தினமணி ஆரம்பிக்கப்பட்டு விட்டதால் சொக்கலிங்கம் அதன் ஆசிரியராக பதவி ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டார். வ.ரா. வும் ராமையாவும் மணிக்கொடியை நடத்தி வந்தார்கள். 1934 அக்டோபரில் வ.ரா.வுக்கும் மணிக்கொடிக்கும் உள்ள தொடர்பு நீங்கி விட்டது. வ.ரா. போனபிறகு நாலைந்து மாதம் மணிக்கொடி நடந்து வந்தது. அதுக்கு மேல் நடத்த முடியாமல் 1935 பிப்ரவரியில் மணிக்கொடியை கே. சீனிவாசன் நிறுத்த முடிவு செய்துவிட்டார். இந்த காலத்தில் ஒரு நல்ல எழுத்தாளராக ஆகிவிட்ட ராமையாவுக்கு மணிக்கொடி நிற்பது மனத்துக்கு நிம்மதி தரவில்லை.

திரைப்படத்துறை

'மணிக்கொடி' யிலிருந்து விலக்கப்பட்டவுடன் பி.எஸ். ராமையா திரைப்பட இயக்குநர் முருகதாசா மூலம் திரைப்படத் துறைக்கு வந்தார். மணிக்கொடியிலிருந்து வெளியேறிய பிறகு பத்திரிகையில் சேரவோ அல்லது சுயேச்சை எழுத்தாளராக எழுதிக் கொண்டிருக்கவோ விரும்பாமல் திரைப்படத்துறை தனது எதிர்கால வாழ்வுக்கு வழி வகுக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் ராமையா சேர்ந்தார் என்று சி.சு. செல்லப்பா கூறுகிறார்.

‘பூலோக ரம்பை’ என்ற படத்துக்கு வசனம் எழுதியதுதான் முதல்பணி. பின்னர் ‘மணிமேகலை’ ‘மதன காமராஜன்’ பக்த நாரதர் ‘குபேர குசேல்’ ‘பரஞ்சோதி’ ‘அர்த்தநாரி’ ‘தன அமராவதி’ ‘விசித்திர வனிதா’ முதலிய திரைப்படங்களில் வசனம் திரைக்கதைத் தட்டம் ஒழுங்கு செய்தல் இயக்குவதில் கூட்டுப்பொறுப்பு என்ற பல்வேறு பணிகளில் ஈடுபட்டார். பி.எஸ். ராமையா எழுதிய சில நாடகங்கள் திரைப்படங்களாக ஆக்கப்பட்டன.

1943 இல் ‘சினிமா’ என்ற நூலும் எழுதினார். இது திரைப்படம் பற்றிய மிகச் சிறந்த ‘உத்தி நூல்’ என்று இன்றளவும் போற்றப்படுகிறது. 1949 வரை இவ்வாறு திரைப்படத் துறையில் பணியாற்றிய ராமையா அதன் பிறகு “சினிமாவுக்கு இனிமேல் எழுதுவதில்லை” என்று தீர்மானித்தவராக அத்துறையிலிருந்து வெளியேறினார். எனினும் 1950 இல் எஸ்.எஸ். வாசன் மூலமாக மறுபடியும் திரைப்படத் துறை வாய்ப்பு அமைந்தது.

‘ஆன்’ என்னும் இந்தி திரைப்படத்தைத் தமிழில் ‘டப்’ செய்யும் பொறுப்பை பி.எஸ். ராமையா ஏற்றுக் கொண்டார். இதற்காக பம்பாய் சென்று அங்கிருந்து இங்கிலாந்துக்கும் சென்று வந்தார். இதைத் தொடர்ந்து திரைப்படத் துறையில் சில வாய்ப்புகள் தேடி வந்தன ஆனால் ராமையா தீவிரம் காட்டவில்லை. திரைப்படத் துறையின் உள்ளே நுழைந்த பிறகு அந்தத் துறையின் சுவையும் தரமும் வேறுபட்டவை என்றும் தனக்குப் பொருந்தாதவை என்றும் ராமையா உணர்ந்தார். மணிக்கொடி காலத்தில் தான் ஆற்றிய எழுத்துப் பணிக்கும் சினிமாத் துறைப் பணிக்கும் இடையில் காணப்பட்ட சுவைவேறுபாட்டை பி.எஸ். ராமையா பின்வருமாறு சுவைபட வருணித்தார்.

“ஒரு பாதம் அல்வா நான்கு வறுத்த முந்திரிப் பருப்பு ஒரு கப் காபி. அருந்தித் திருப்தி அடையும் விருந்தாளிக்கும் இலை நிறைய புளியஞ்சாதம் சர்க்கரைப் பொங்கல்த் தயிர்சாதம் சாப்பிட்டுத் திருப்தி அடையும் விருந்தாளிக்கும் உள்ள வித்தியாசம் தான் மணிக்கொடிப் பணிக்கும்

சினிமாத் துறைப் பணிக்கும் உள்ள வித்தியாசம்” எனினும் பிழைப்புக்கு முழுவதும் எழுத்தையே நம்பியிருந்த தனக்கு சினிமா பெரிய அளவில் ஆதரவு

அளித்துக் காப்பாற்றியது என்பதையும் பி.எஸ். ராமையா மறந்து விடாமல் குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருக்கிறார்.

நாடகத் துறை

நாடகக் கலைஞர் எஸ்.வி. சகஸ்ர நாமத்தின் மூத்த சகோதரியின் மகன் என்.வி. ராஜாமணியின் மூலம் பி.எஸ். ராமையா நாடகத் துறைக்கு வந்தார். எஸ்.வி. சகஸ்ர நாமத்தின் சேவாஸ்டேஜ் நாடகக் குழுவுக்காக ராமையா 1956 ஆம் ஆண்டு முதல் 1970 வரை பல நாடகங்கள் எழுதிக் கொடுத்தார்.

இலக்கிய வடிவங்களில் சிறுகதைää நாவல் ஆகியவற்றை விடää அதிக அழகுக்கு இடம் கொடுக்கும் வடிவம் நாடக வடிவம் என உணர்ந்தார். இவர் 'பிரசிடெண்ட் பஞ்சாட்சரம்' தொடங்கிää 'தேரோட்டி மகன்' வரை பல நாடகங்களை எழுதினார். நாடகப் படைப்புகள் அவருக்கு நிறைவு தருவனவாகவும் வெற்றியளிப்பனவாகவும் அமைந்தன.

"பி.எஸ். ராமையா நாடகத் துறையில் இறங்கினார். அதிலும் கணிசமான வெற்றி கண்டார்" என்று மணிக்கொடி நிறுவுநர் கே. சீனிவாசன் பாராட்டுகிறார்.

நாவல் துறை

பி.எஸ். ராமையாவைத் தமிழ் இலக்கிய உலகம் சிறுகதையாசிரியர்ää நாடக ஆசிரியர் என்று அறிந்து கொண்டிருக்கிற அளவுக்கு அவர் நாவலாசிரியர் என்று அறிந்து கொள்ளவில்லை. ஏற்றுக் கொள்ளவும் இல்லை. ராமையாவின்ää சிறுகதைகள் என்ற பெரு வெள்ளத்தில் 'நாவல் துறை' அமுங்கிப் போய் விட்டதாகவே கருதலாம். நாவல் எழுதும் முயற்சி மிகவும் அறிய முயற்சி என்றும்ää அதற்குறிய பின்தளம் பற்றி மிக விரிவாக நாவலாசிரியர் அனுபவப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும்ää அப்படி இருந்தால்தான் நாவல் படைப்பு சாத்தியம் ஆகும் என்றும் பி.எஸ். ராமையா கருத்துக் கொண்டிருந்தார். தான் ஒரு முழுமையான நாவல் ஆசிரியர் அல்ல என்றே அவர் எண்ணினார். தனது சிறுகதைகள் - அவை பிறந்த விதம் பற்றி விவாதித்த அளவுக்கு தனது நாவல்கள் பற்றி விவாதிக்கவில்லை.

"நானும் சில நாவல்கள் எழுதிப் பார்த்திருக்கிறேன்" என்று ஒரு பேட்டியில் சொல்லிவிட்டு ஒதுங்கிக் கொள்கிறார். அவர் எழுதிய நாவல்கள் 'பிரேம ஹாரம்'ää 'தினை விதைத்தவன்'ää 'நந்தா விளக்கு'ää 'சந்தைப் பேட்டை' எ

ன்பன ஆகும். இதன் பிரதிகள் கிடைக்காதவையாகவே உள்ளன.
'நந்தா விளக்கு' என்னும் நாவல் மட்டும் புத்தகமாக கிடைக்கப் பெறுகிறது.

நிறைவுரை

மணிவிழாவிற்குப் பிறகுஃஃ பதினெட்டு ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருந்த பி.எஸ். ராமையா தொண்டையில் புற்றுநோய் ஏற்பட்டு சென்னையில் 18.05.1983 இல் காலமானார். வத்தலக்குண்டு மஞ்சல் ஆற்றில் யானைக் கல்லின் மேலேயிருந்து குதித்துக் விளையாடித் தொடங்கிய வாழ்க்கை ஆட்டம்ஃஃ அல்லது ஓட்டம் எழுபத்து எட்டாம் வயதில் நிறைவுபெற்றது. மணிவிழாவுக்குப் பின்னரும்ஃஃ மரணத்துக்கு முன்னரும் நிகழ்ந்த மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சிகள் பி.எஸ். ராமையா எழுதி முடித்த 'மணிக்கொடி காலம்' வெளியிடப்பட்டதும்ஃஃ அந்த நூலுக்கு 1982 ஆம் ஆண்டுக்கான சாகித்திய அகாதெமி விருது கிடைத்ததும் ஆகும்.

'மணிக்கொடி காலம்' என்னும் நூல் ஏறத்தாழ பி.எஸ். ராமையாவின் வரலாறும் ஆகும் என்று வெங்கட்சாமிநாதன் மிகப் பொருத்தமாகவே சுட்டிக்காட்டுகின்றனர்.

பி.எஸ். ராமையா காலமான பிறகு ஒரு பத்திரிகையில் அஞ்சலிக் குறிப்பு எழுதிய திருப்பூர் கிருஷ்ணன்ஃஃ“எழுத்துலக மெய்ஞானியாக விளங்கிய பி.எஸ். ராமையா ஏதோ மனச் சங்கடத்தில் இவ்வாறு கூறுவதாகத்தான் நினைத்தோம். இவ்வளவு குருரமான அர்த்தம் அந்த வார்த்தைகளுக்கு இருந்தது என்பது பின்னால்தான் புரிந்தது” என்று வேதனைப்பட்டிருந்தார். ஒரு துறை இல்லாவிட்டால் இன்னொரு துறை என்று தொடர்ந்து இயங்கிக் கொண்டே இருந்தார் பி.எஸ். ராமையா என்பது அவருடைய வாழ்க்கையின் சிறப்பான அம்சம்.

ராமையாவின் சொந்த ஊரான வத்தலக்குண்டு கிராமத்துப் பக்கம் போகிறவர்கள் ராமையா வாழ்ந்த வீட்டுப் பக்கம் போக வேண்டும்ஃஃ அங்கே “இது ராமையா வசித்த இல்லம்” என்று ஒரு கல்வெட்டு பதிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். பதித்து வைத்தவர் அவருடைய நண்பர் அமரர் சி.சு. செல்லப்பா. கல்வெட்டு ஒன்றுஃஃ கசியும் நினைவுகள் இரண்டு.

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. பி.எஸ். ராமையாஃஃ மணிக்கொடி காலம்
2. சி.சு.செல்லப்பாஃஃ பி.எஸ். ராமையாவின் சிறுகதைப் பாணி
3. மு.வ. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு

பி.எஸ். ராமையா

<https://siliconshelf.wordpress.com/2010/10/01/%E0%AE%AA%E0%AE%BF-%E0%AE%8E%E0%AE%B8%E0%AF%8D-%E0%AE%B0%E0%AE%BE%E0%AE%AE%E0%AF%88%E0%AE%AF%E0%AE%BE/>

எனக்கு ராமையா பற்றி அவ்வளவு உயர்வான அபிப்பிராயம் இல்லை. மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களில் அவர்தான் இரண்டாம் தரத்தவர் என்று ஒரு நினைப்பு. அவருடைய சிறுகதைகள் பலவற்றை படித்திருக்கிறேன், எதுவும் நினைவில் நிற்கவில்லை. சிறு வயதில் படித்த குங்குமப்பொட்டு குமாரசாமி கதைகள் மட்டுமே கொஞ்சம் பரவாயில்லை – அதுவும் நாஸ்டால்ஜியாவால் அப்படி தோன்றுகிறதோ என்னவோ தெரியவில்லை.

1905-இல் பிறந்திருக்கிறார். 78 வயதில், 1983 -இல் மறைந்தார். சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஜெயிலுக்கெல்லாம் போயிருக்கிறார். இன்னும் விவரங்களுக்கு நண்பர் ஜீவி அவரைப் பற்றி எழுதி இருக்கும் அறிமுகம் இங்கே.

சினிமாவில் ஈடுபட்டிருக்கிறார். சந்திரபாபுவை அறிமுகப்படுத்தியது இவர்தான். (தன அமராவதி திரைப்படம்) சந்திரபாபு பற்றி ஒரு துணுக்கு இங்கே. புகழ் பெற்ற படம் என்றால் போலீஸ்காரன் மகள்-தான். எம்ஜிஆரின் பணத்தோட்டம் படத்தின் கதையும் இவருடையதுதான்.

இப்போதைக்கு பேசக் கூடியது பாக்யத்தின் பாக்கியம் ஒரு சிறுகதைத் தொகுப்பு. பல கதைகள் கல்கி பாணியில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அமிஞ்சிக்கரை சோமு ஒரு முன்னாள் பிக்பாக்கெட்டைப் பற்றியது. சூப்பர் டூப்பர் என்றெல்லாம் சொல்ல

முடியாது, ஆனால் படிக்கலாம். கார்னிவல்தான் ராமையாவுக்கு மிகவும் பிடித்த கதையாம். ஒரு வேசியின் மன அலைச்சல். எனக்கு தேறவில்லை. கானல் நீர் ஏழை காதலன் – பணக்கார காதலி கதை. படிக்கலாம், ஆனால் கிளிஷேக்கள் உள்ள கதை. கூப்பாடிட்டான் கோயில் கதையில் ஒரு மலைக் குகையில் ஒரு வினோத சத்தம் வருகிறது. அதனால் ஒரு கோவில் கட்டப்படுகிறது. அந்த சத்தம் என்ன? பாக்யத்தின் பாக்கியம் இன்னொரு காதல் கதை, படிக்கலாம். தழும்பு நன்றாக வந்திருக்கக் கூடிய கதை, ஆனால் ஏதோ குறைகிறது.

அவருடைய ஒரு கதை – பணம் பிழைத்தது – அழியாச்சுடர்கள் தளத்தில் கிடைக்கிறது. படிக்கலாம்.

ராமையா நல்ல நாடக ஆசிரியர் என்று சொல்பவர்கள் உண்டு. அவருடைய பூவிலங்கு என்ற நாடகத்தை படித்தபோது எனக்கு அப்படி தோன்றவில்லை. cliché-க்கள் நிறைந்த நாடகம். சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட விரும்பும் ஒருவன் ஒரு பெண்ணின் மீது ஏற்படும் காதலால் காதலா லட்சியமா என்று தடுமாறுகிறான். ஆனால் பாத்திரங்கள் யதார்த்தமாக பேசினார்கள் என்று கவனித்தேன். அறுபதுகளில் எழுதப்பட்ட நாடகம் – கருணாநிதி full form-இல் இருந்தார், அப்போது யதார்த்தமான பாத்திரங்களே பெரிய விஷயம். பூவிலங்கின் பாத்திரங்கள் சில அசாதாரணமான செயல்களை செய்தாலும் அன்றைக்கு நாடகமாக பார்க்கும்போது நாயகனின் லட்சியத்தை கை விடாத குணம், அவனோடு அந்த லட்சியத்தை கைவிட்டு தன்னை கைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று அவனிடம் கடைசி வரைக்கும் விடாது போராடும் நாயகி கடைசி சீனில் அந்த லட்சியத்தை கை விடாத தன்மையே தன்னை ஈர்க்கிறது என்று ஒத்துக் கொள்ளும் தருணம், நாயகி மேல் ஆசை வைத்திருக்கும் இன்ஸ்பெக்டர் நாயகியின் காதலைத் தெரிந்துகொள்ளும்போது அவன் ஜெயிலுக்கு போவது நிச்சயம், ஆனால் அவன் சித்திரவதை அனுபவிக்காமல் பார்த்துக் கொள்கிறேன் என்று சொல்வது, நாயகியின் அப்பாவின் இருதலைக்கொள்ளி நிலைமை எல்லாமே நன்றாக இருந்திருக்கும் என்று தோன்றுகிறது. பற்றாக்குறைக்கு சிறந்த நடிகரான எஸ்.வி. சஹஸ்ரநாமத்தின் சேவா ஸ்டேஜ் நாடகமாக அரங்கேற்றி இருக்கிறார்கள். முத்துராமன், வி. கோபாலகிருஷ்ணன் நடித்திருக்கிறார்கள்.

அவருடைய ரேடியோ நாடகங்கள் சில உள்ள பதச்சோறு என்ற தொகுப்பைப் படித்தபோதுதான் எனக்கு ஒரு விஷயம் புரிந்தது. ராமையா

எழுதிய நாடகங்கள் பாய்ஸ் நாடகங்களுக்கு அடுத்த படியில் உள்ளவை. பாய்ஸ் நாடகம் பார்க்க வருபவர்களுக்கு அந்த கதைகள் காலம் காலமாக சொல்லப்பட்டு வருபவை. நல்லதங்கள் கதை தெரியாமலா மக்கள் அந்த கூத்தையும் நாடகத்தையும் பார்க்கப் போகிறார்கள்? இல்லை அரவான் கதைதான் தெரியாதா? அங்கே காட்சிகள் எப்படி வடிவமைக்கப்படுகின்றன, எவ்வளவு உணர்ச்சிகரமாக நடிக்கிறார்கள், வசனங்கள் புது மாதிரியாக இருக்கின்றனவா போன்றவைதான் முக்கியம். புது கதையோ, அதன் மூலம் திடீரென்று பார்ப்பவர்களுக்கு ஒரு தரிசனத்தை ஏற்படுத்துவதோ இந்த நாடகங்களின் நோக்கம் இல்லை. ராமையாவின் நாடகங்கள் பலவற்றில் ஒரு முடிச்சு இருக்கிறது. பாத்திரங்கள் நாம் பார்க்கக் கூடியவர்கள், அது நல்ல முன்னேற்றம் இல்லையா? ஒரு விதத்தில் பார்த்தால் இன்றைய எஸ்.வி. சேகர் நாடகங்களுக்கு அவை எவ்வளவோ தேவலாம்.

இங்கே ரேடியோ நாடகங்களைப் பற்றி ஒரு tangent. ஒரு காலத்தில் ரேடியோ நாடகங்கள் மிக பிரபலம். சிறு வயதில் அவற்றை ஆவலுடன் கேட்ட நினைவு இருக்கிறது. ஒலிச்சித்திரம் என்று சினிமாவின் ஒலி வடிவையும் போடுவார்கள். அவையும் பிரபலம்!

பதச்சோறு நாடகத்தின் நாயகி சிறு வயதில் காந்தியைப் பார்க்கிறாள். காந்தியிடம் அவள் போட்டிருந்த நகைகளை கழற்றி கொடுத்துவிடுகிறாள். காந்தி அவளிடம் இனி மேல் நகை போடமாட்டேன் என்று சத்தியம் வாங்கிக் கொள்கிறார். நகை போட மாட்டேன் என்று சொல்லும் பெண்ணை தன் மருமகள் ஆக்கிக்கொள்ள பலரும் தயங்குகிறார்கள். கடைசியில் ஒரு வியாபாரி அவளை மணக்கிறார். அவரிடம் கறுப்புப் பணம் சேர்கிறது, அதை வெள்ளையாக்க நகை வாங்குகிறேன் என்கிறார். இவள் மறுக்கிறாள். அடுத்தது என்ன?

அரவான் நாடகத்தின் நாயகி அரவானை காதலிக்கிறாள். அரவான் களப்பலி ஆகப் போகிறான் என்று தெரிந்தும் அவனையே விடாப்பிடியாக மணக்கிறாள்.

சாகத் துணிந்தவன் நாடகத்தில் ஒரு ஏமாந்த சோணகிரி குடும்பத்தலைவன். அப்பா, தங்கை, மனைவி, நண்பர்கள் எல்லாரும் அவனை பணம் பணம் என்று பிடுங்குகிறார்கள். ஆஃபீஸில் ஒரு தவறு செய்து வேலை போய்விடுகிறது. விஷத்தைக் குடித்துவிடுகிறான், தைரியமாக

எல்லாரையும் கேள்வி கேட்கிறான். கடைசியில் அவன் குடித்தது விஷம் இல்லை என்று தெரிய வரும்போது...

வேதவதி நாடகத்தில் வேதவதி கதை – வேதவதியை ராவணன் அடைய முயற்சித்ததாகவும், வேதவதி உனக்கு மகளாக வந்து உன்னை அழிப்பேன் என்று சபதம் இட்டதாகவும் பிறகு சீதையாக பிறந்ததாகவும் ஒரு ஐதீகம் உண்டு.

தங்கச் சங்கிலி நாடகத்தில் ஒரு வாழ்ந்து கெட்ட குடும்பம். அவர்கள் பெண்ணுக்கு நட்சத்திரேயன் மாதிரி ஒரு மாப்பிள்ளை. பணம் பணம் என்று மாமனாரைப் பிடுங்குகிறான். சங்கிலி இல்லாமல் வராதே என்று மனைவியை துரத்திவிடுகிறான். பெண்ணின் அண்ணன்காரன் பிசினசில் வெற்றி அடையும்போது என்னை சேர்த்துக்கொள் என்று கெஞ்சுகிறான். அவன் மனைவி அவனுக்கு ஒரு சங்கிலியைக் கொடுக்கிறாள். அத்துடன் முடித்திருக்கலாம், அதற்கப்புறம் மாப்பிள்ளை திருந்தி, கண்ணீர் விட்டு...

பிரசிடென்ட் பஞ்சாட்சரம்: நிகோலாய் கோகோலின் “இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல்” நாடகத்தை தழுவி எழுதப்பட்டது. ஜில்லா பிரசிடென்ட் பஞ்சாட்சரத்தின் ஒரே பெண்ணை இரண்டு சைட் முறைப்பையன்களும் விரட்டுகிறார்கள். அவளோ வேறு வீட்டை எதிர்த்துக்கொண்டு வந்துவிட்ட வேறு ஒருவனை விரும்புகிறாள். ஜில்லா போர்டுகள் எப்படி நடக்கின்றன என்று ரிப்போர்ட் செய்ய மேலதிகாரி மாறுவேஷத்தில் வருகிறார் என்று கேள்விப்பட்ட பஞ்சாட்சரம் இந்தப் பையனைத்தான் அந்த அதிகாரி என்று நினைத்து ஏக சோப்பு போடுகிறார். திறமையாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இது திரைப்படமாகவும் வந்ததாம்.

ஜெயமோகன் இவரது **பிரேமஹாரம்** என்ற நாவலை சிறந்த **social romance**களில் ஒன்றாக குறிப்பிடுகிறார். எஸ்.ரா. இவரது நட்சத்திரக் குழந்தைகள் சிறுகதையை நூறு சிறந்த தமிழ் சிறுகதைகளில் ஒன்றாக குறிப்பிடுகிறார். எஸ்.ரா. அந்தக் கதையை பற்றி இங்கே கொஞ்சம் விரிவாக பேசுகிறார். இரண்டையும் நான் படித்ததில்லை. நட்சத்திரக் குழந்தைகள் பற்றிய பாவண்ணனின் விரிவான அலசலை இங்கே காணலாம். **அனாதாஸ்ரமம்** என்ற சுமாரான சிறுகதை இணையத்தில் கிடைக்கிறது.

ராமையாவின்	பெரும்	சேவை	என்றால்	அது
அவர் மணிக்கொடி	பத்திரிகைக்கு	ஆசிரியராக	இருந்ததுதான்	என்று

நினைக்கிறேன். மணிக்கொடி இதழ் தொகுப்பில் சிட்டி சுந்தரராஜன் எழுதி இருக்கும் முன்னுரையிலிருந்து தெரிந்து கொண்டது – ராமையா முதல் ஆசிரியரான வ.ரா.வுக்கு துணையாக இருந்திருக்கிறார். சில பல காரணங்களால் நின்று போன மணிக்கொடி மீண்டும் ஆரம்பித்தபோது அதன் ஆசிரியர் ஆனார். இன்று மணிக்கொடி என்றால் சிறுகதை என்று நமக்கு இருக்கும் நினைப்புக்கு இவர்தான் மூல காரணம் என்று தெரிகிறது. மணிக்கொடியை ஒரு சிறுகதை பத்திரிகையாக – புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா., ந. பிச்சமூர்த்தி ஆகியோரை முதலீடாக வைத்து – மாற்றியவர் இவர்தான். அவர் ஒரு சிறந்த எடிட்டர் என்றும் மௌனிகதைகள் அவர் இல்லாவிட்டால் சரியாக வந்திருக்காது என்று சொல்லி கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். க.நா.சு., சி.சு. செல்லப்பா, சிதம்பர சுப்பிரமணியன், லா.ச.ரா போன்றவர்களின் எழுத்து மணிக்கொடி மூலம் எல்லாருக்கும் சுலபமாக கிடைத்தது. இதைப் பற்றி புதுமைப்பித்தன் கூறுகிறார்:

மணிக்கொடி பொருளாதார நிர்ப்பந்தம் என்ற நண்பரால் சிசுஹத்தி செய்யப்பட்டு அசிரத்தை என்ற குப்பைத் தொட்டியில் எறியப்பட்டு மூச்சுப் பேச்சற்றுக் கிடந்தஅந்தக் குழந்தையை எடுத்து வந்து ஆசை என்ற ஒரே அழுதாட்டி வளர்ப்பதற்காக நானும் பி.எஸ் ராமையா என்ற நண்பரும் எங்களைப் போலவே உற்சாகத்தை மட்டும் மூலதனமாகக் கொண்ட இன்னும் சக எழுத்தாளர்களும் சேர்ந்து நடத்தி வந்தோம் .அது இரண்டு மூன்று வருஷம் கன்னிப் பருவம் எய்திக் கண்ணை மயக்கும் லாவண்யத்தைப் பெறும் சமயத்தில் அதைக் கைப்பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு ஓடும் நண்பரைப் (ப.ராமசாமி) பெற்றோம் , அவர் அவளை ஒருவருக்கு விற்றார் .விறற் உடனே அவளுக்கு ஜீவன் முக்தி இந்தக் கலிகாலத்தில் கிடைத்தது , இதுதான் மணிக்கொடியின் கதை.

ராமையா இந்த நாட்களைப் பற்றி மணிக்கொடி காலம் என்ற சாகித்ய அகாடமி விருது பெற்ற புத்தகத்தை எழுதி இருக்கிறார்.

சி.சு. செல்லப்பா இவரை பெரிதும் சிலாகிப்பவர் என்று தெரிகிறது. ராமையாவின் சிறுகதை பாணி என்று ஒரு புஸ்தகமே போட்டிருக்கிறார். ராமையாவின் மலரும் மணமும் சிறுகதை (1933 விகடன் சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசு பெற்றதாம்) முக்கியமான திருப்புமுனை என்று சொல்வாராம். இதைப் பற்றிய மேல் விவரங்களை ஜெயமோகனின் இந்த [பதிவில்](#) காணலாம்.

படிக்க விரும்பும் நாடகங்கள் தேரோட்டி மகன், போலீஸ்காரன் மகள் (அருமையான பாட்டுகள் உள்ள சினிமாவாக வந்தது), நாவல் பிரேமஹாரம், சிறுகதைகள் நட்சத்திரக் குழந்தைகள், மலரும் மணமும், non-fiction மணிக்கொடி காலம்.

நாஸ்டால்ஜியாவுக்காக குங்குமப்பொட்டு குமாரசாமி. யாரிடமாவது இருந்தால் இரவல் கொடுங்கள்! (இல்லை சுட்டி தெரிந்தாலும் கொடுங்கள்)

ராமையா எனக்கு நினைவு வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய ஆசிரியராகத் தெரியவில்லை. அவருடைய பெரும் சேவை மணிக்கொடி ஆசிரியராக இருந்து நல்ல எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு ரூட் போட்டுக்கொடுத்ததுதான் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் அவர் ஒரு முன்னோடி நாடக ஆசிரியர் என்று கருதுகிறேன். படிக்க வேண்டும் என்று நினைத்தால் அவர் நாடகங்களை படியுங்கள்.

காணொளிகள்

01] நட்சத்திரக் குழந்தைகள் | எழுத்தாளர்:

பி.எஸ்.ராமையா | கதை சொல்லி மகா

<https://www.youtube.com/watch?v=ehnLSJgiP28> [9:11]

சக மனிதர்களிடம் அன்பு காட்டுவதை தாண்டி எல்லா உயிர்களிடமும் ஏன் இன்னும் சொல்லப்போனால் கடவுளிடம் கூட அன்பு காட்டுகிற, கடவுளுக்கு ஒரு துன்பம் நேர்ந்து விட்டால் அதற்காக வருத்தப்படுகிற குணத்தினை குழந்தைகள் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதனை விளக்க கூடிய அருமையான கதையிது.

(😊)(😊) பி எஸ் இராமையா (😊)(😊)